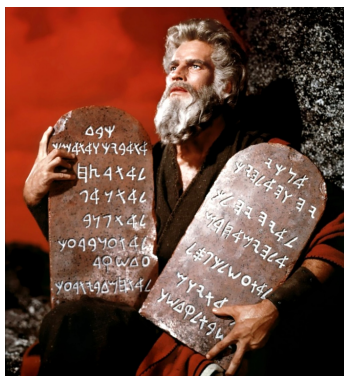

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

AUGUST 2017: VESEL VIN LA RUGĂCIUNE! + TIMPUL ZILEI DE SABAT
+ EȘTI UN OM FERICIT? + LABIRINT 116 + MĂRTURII ALE HARULUI
+ CONTEXTUL TEMATIC AL SANCTUARULUI ÎN EPISTOLA CĂTRE EVREI
+ ESTE SUFLETUL NEMURITOR? + E TIMPUL... NU PENTRU VACANȚĂ

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

7

3 Editorial

Teodor Huțanu

Vesel vin la rugăciune!

4 Info

Conferința Europeană de Sănătate – București, 17–21 aprilie 2018

5 La odihnă

7 Doctrină

Radu Ștefan

Timpul zilei de Sabat

9 Să ne cunoaștem familia adventistă

Comunitatea Suceava Turcia

12

10 ASUP – dor de libertate

Mihai Enea

Ești un om fericit?

12 Tematica lunii

Emilian Niculescu

Închinare și fascinație

16 Lecții din istoria noastră

Beniamin Roșca

Labirint 116

19 Reflecții

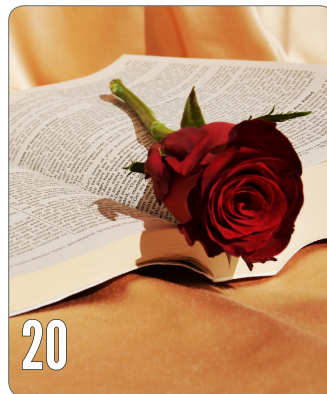
Mircea Bugescu

Lasă-L pe El!

20 Experiențe de viață

Ioan Paraschiv

Mărturii ale harului (2)

20

23 Teologie

Benone Lupu

Contextul tematic al sanctuarului în Epistola către Evrei

26 Dialoguri biblice

Paul Boeru

Este sufletul nemuritor (3)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Să continuăm lectura!

31 De la inimă la inimă

Ștefan Tomoiagă

E timpul... Nu pentru vacanță

23

„Planul simplu al lui Hristos pentru câștigarea întregii lumi este ca fiecare persoană pe care o atinge să fie suficient de magnetizată de dragoste pentru a-i atrage pe ceilalți.”

Arată dragoste, și deja ai făcut mult! Spune adevărul chiar dacă ești singur, și Dumnezeu a biruit. Rămâi umil, și Dumnezeu te va înălța. Și când crezi că ești singurul rămas, ascultă glasul lui Dumnezeu: „Mi-am păstrat 7 000...”

E timpul ca Evanghelia să fie auzită din 7 000 de glasuri. E timpul ca biserica să vadă 7 000 ca Ilie Țișbitul și e timpul ca lumea să îi asculte. Este timpul să fii unul dintre cei 7 000. Este nevoie de tine.

Anul XCIV, AUGUST 2017. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georget Pîrlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

VESEL VIN LA RUGĂCIUNE!

O cântare veche, intonată la altarul de dimineață („Lasă harpa ta să sune”), nu omite să sublinieze – simplu, dar foarte clar – starea pe care ar trebui s-o trăim ori de câte ori ne închinăm: „Vesel vin la rugăciune.” Fără curentul atracției și fascinației, sufletul nostru nu beneficiază prea mult de pe urma ritualurilor întâlnirii cu Dumnezeu. Isaia 6 ne prezintă un profet fascinat de sfințenia divină. Întreita solie îngerească, chiar prin primul înger, ne adresează apelul: „Și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

Când Îl vezi pe Creator la lucru, nu ai cum să nu fii fascinat de tot ce iese din mâna Lui. De aceea „stelele dimineții izbucneau în strigăte de bucurie” și „toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38:7). Închinarea înseamnă să-L văd pe Dumnezeu lucrând. Lucrând cu mine. Și să mă minunez ca Isaia: „Vai de mine!” (Isaia 6:5), sau ca vameșul: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13). Sau ca aceia care văd cu ochii lor finalul: „Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice!” (Apocalipsa 15:3).

Mai este un fel de minunare în închinare – a fariseului fascinat de sine însuși: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni...” (Luca

18:11). Altădată, gândul zbura la Dumnezeu în fața oricărui miracol natural – o floare, un curcubeu etc. Astăzi, mai degrabă tehnologia, nu teofania, este sursa fascinației. Poți spune că ești mai încântat la rugăciune decât atunci când ții în mână ultimul tip de smartphone? Trebuie să recunoaștem: închinarea „în duh și în adevăr” este o dilemă pentru fiecare dintre noi.

E adevărat că omul reușește să facă lucruri uimitoare, însă cred că este sugestivă știrea apărută pe canalele de informații despre un robot fascinant, căzut în fântâna clădirii pe care ar fi trebuit să o păzească. Fascinația care nu dispare, nici nu înșală vine doar din spre Dumnezeu. Tălharul fascinat la cruce primește pe loc pașaportul pentru paradis. Nicodim și Iosif din Arimateea nu mai sunt ucenici pe ascuns: urcă fără ezitare pe o scară, în văzul tuturor, pentru a coborî de pe cruce trupul Celui Răstignit. „Isus și eu ne-am întâlnit la cruce.” Isus este irezistibil de fascinant. Cum va fi oare când Se va arăta pe nor? Fascinat azi de El înseamnă pregătit pentru fascinanta zi a revenirii! ■

Teodor Huțanu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

**IREZISTIBILA
FASCINATIE
TEODOR
HUȚANU**

**ISUS ESTE
IREZISTIBIL
DE FASCINANT.
CUM VA FI OARE
CÂND SE VA
ARĂTA PE NOR?
FASCINAT AZI DE
EL ÎNSEAMNĂ
PREGĂTIT
PENTRU
FASCINANTA ZI
A REVENIRII!**

Redeșteptare și Reformă tu, familia ta, biserica ta, semenii tăi

Închinarea în familie este neglijată. – Dacă a fost vreodată un timp când fiecare casă trebuia să fie o casă de rugăciune, atunci timpul acela este acum. Necredința și scepticismul predomină. Nelegiuirea abundă. Imoralitatea curge prin curenții vitali ai sufletului, iar răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu se manifestă în viață. Robite de păcat, puterile morale se află sub tirania lui Satana. Sufletul ajunge jucăria ispitelor lui și, dacă nu se întinde un braț puternic care să-l scape, omul merge acolo unde îl conduce arhărăsculătorul.

Cu toate acestea, în acest timp de primejdie îngrozitoare, unii care pretind că sunt creștini nu au un altar familial. Ei nu Îl cinstesc pe Dumnezeu în cămin și nu îi învață pe copiii lor să-L iubescă și să se teamă de El.

Tragedia unui cămin fără rugăciune

Mulți s-au depărtat de El așa de mult, încât se simt osândiți când se apropie de El. Ei nu se pot apropia „cu deplină încredere de scaunul harului”, „înălțând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială” (Evrei 4:16; 1 Timotei 2:8). Ei nu au o legătură vie cu Dumnezeu. Evlavia lor este doar o formă lipsită de putere. Ideea că rugăciunea nu este importantă este una dintre înșelăciunile cele mai pline de succes ale lui Satana pentru a ruina suflete. Rugăciunea este comuniunea cu Dumnezeu, Izvorul înțelepciunii, al puterii, al păcii și al fericirii.

Tragedia unui cămin fără rugăciune. – Nu știu niciun lucru care să-mi aducă așa de multă tristețe cum o face un cămin fără rugăciune. Într-o asemenea casă, nu mă simt în siguranță nici măcar o singură noapte și nu aș rămâne, decât doar cu speranța de a-i ajuta pe părinți să-și dea seama de nevoia și de neglijența lor tristă. Copiii reflectă rezultatul acestei neglijențe, pentru că temerea de Dumnezeu nu se află în atenția lor.

(Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, p. 518)

CONFERINȚA EUROPEANĂ DE SĂNĂTATE – BUCUREȘTI, 17–21 APRILIE 2018

Reversibilitatea bolilor cronice și Medicina Lifestyle
Împărtășind sănătate, vindecare și speranță

Conferința Europeană de Sănătate, ediția a II-a
București, România | 17 - 21 Aprilie 2018
Inscrieți-vă ACUM!

european-health-conference.org

SEVENTH DAY ADVENTIST CHURCH
INTER-EUROPEAN Adventist Health Ministries

Ca un slujitor neobosit al nevoilor oamenilor, Isus trecea prin orașe și sate, fiind interesat de binele fiecăruia, vindecându-i pe bolnavi și mărturisind despre dragostea Tatălui Său. Și nouă, astăzi, ne este adresată aceeași chemare: să îi alinăm pe cei aflați în suferință, să le slujim celor bolnavi și să le oferim tuturor speranță.

Cea de-a doua ediție a Conferinței Europene de Sănătate, cu tema „Medicina lifestyle și reversibilitatea bolilor cronice”, este o ocazie unică de a ne pregăti pentru a face să avanseze în Europa misiunea încredințată de Isus.

Medicina lifestyle – un instrument cunoscut de mult timp în biserica noastră – reprezintă acum o arie în dezvoltare a medicinei. Utilitatea terapeutică a schimbării stilului de viață a fost cercetată, demonstrată, implementată și schimbată vieți. Conferința va aborda subiecte precum:

reversibilitatea obezității sau a diabetului de tip 2, medicina lifestyle în oncologie, reversibilitatea avansării demenței, recomandări pentru activitate fizică, schimbarea de paradigmă în psihiatrie, schimbări de comportament și multe alte subiecte de natură medicală, ca și de natură spirituală.

Dacă sunteți profesioniști din domeniul medical, administratori ai bisericii sau ai unuia dintre instituțiile acestea, pastori sau membri laici care doresc să își slujească comunitatea, acest eveniment este pentru dumneavoastră.

Vă așteptăm în București între 17 și 21 aprilie 2018! ■

Valérie Dufour, Directorul Departamentului Sănătate din cadrul Diviziunii Inter-Europene

Pentru mai multe informații și înscrieri, puteți accesa site-ul european-health-conference.org, începând cu 1 septembrie 2017.

LA ODIHNĂ

VASILE COJEA

S-a născut la 17 martie 1919, în orașul Râmnicu Sărat, județul Buzău, fiind primul din cei șapte copii ai familiei Dragu și Maria Cojea. Mama sa era o ortodoxă devotată, iar tatăl adventist. A avut trei frați și patru surori, toți botezați de mici de către mama lor în crezul ortodox.

Școala primară și liceul le-a absolvit în orașul natal. În ultimele clase de liceu, intră în conflict cu preotul liceului, care cere și obține, cu câteva zile înainte de examenul de bacalaureat, exmatricularea lui din toate liceele țării. Deși fusese botezat ortodox, nu era botezat ca adventist și nu figura în scriptele lor, deci legal aparținea cultului ortodox, iar crezul adventist era recunoscut legal, totuși a fost exmatriculat pentru credința lui, tatăl său fiind prezbiterul comunității locale. Părinții l-au ajutat să se înscrie la primul liceu adventist din România, la Brăila. După satisfacerea serviciului militar, a început cursurile Seminarului Adventist de la Brașov-Stupini.

S-a căsătorit în 1944 cu Claudia Constantinescu, conviețuind 73 de ani. După absolvirea Seminarului Adventist, în anul 1949, a deservit diferite comunități, făcând temporar parte din conducerea Conferințelor Oltenia, Banat și Muntenia. În cei 40 de ani în care a activat ca pastor, printre altele, i-a plăcut să ajute la ridicarea de Case de Rugăciune la Craiova și București – Grant.

I-a plăcut mult să studieze. La peste 90 de ani, era încă printre instructorii Școlii de Sabat și participa activ la ora de rugăciune a comunității Grant. A fost un admirator al pionierilor de prestigiu ai Bisericii Adventiste și a perpetuat amintirea unora, scriind despre ei circa 5 000 de pagini. S-a remarcat printr-o atitudine hotărâtă în viață, căutând să rămână cât mai principial. Și-a iubit mult familia, neamul și mai ales pe Dumnezeu și biserica Sa. S-a născut luptător și a rămas așa toată viața, indiferent de vârstă., fiind lucid până la sfârșit.

Lasă în urmă o fiică – Adina-Draga, doi nepoți și două strănepoate. Întotdeauna a considerat că face parte din planul lui Dumnezeu, care l-a ocrotit în mod providențial. Și-a încheiat alergarea în data de 13 iunie 2017, după 98 de ani, sătul de zile, la trei luni după soția sa, cu speranța în apropiata întâlnire cu scumpul Său Mântuitor și cu cei dragi.

A consemnat **Adina Păun**, fiică.

CLAUDIA COJEA

S-a născut în data de 21 iunie 1920, în orașul Târgoviște. Copilăria și școala până după bacalaureat le-a petrecut cu familia în Târgoviște. Apoi a venit în București ca studentă a Academiei Comerciale. În paralel, și-a dat examenele de pedagogie și a primit titlul de profesor de matematică. După absolvire, a fost angajată la Liceul Adventist de Fete.

Credința adventistă a cunoscut-o de la mama ei, care, fără a fi botezată, păzea legile și poruncile lui Dumnezeu. Clodinel, cum i se spunea în familie, a fost prima care a primit botezul. Ceilalți membri ai familiei au urmat-o.

În 1942, s-a căsătorit cu ofițerul adventist Vasile Cojea. Imediat după căsătorie, aflându-se pe front, soțul a fost luat prizonier, iar Claudia nu a mai avut nicio veste de la el timp de doi ani. Când s-a întors, în 1945, s-au mutat la Brașov-Stupini, împreună cu școala. Acolo au locuit timp de trei ani, cu fetița lor, Adina. Claudia a fost profesor de matematică și a urmat cursuri de Vechiul Testament.

În 1949, odată cu desființarea școlii, s-au mutat la Târgoviște, la părinți. De atunci, Claudia a profesat doar ca soție de pastor și mamă. Soțului i-a fost o bună tovarășă de viață, sprijinindu-l și completându-l. I-au plăcut literatura și muzica. A avut relații de prietenie cu toți oamenii, indiferent dacă erau adventiști sau nu. L-a propovăduit pe Isus prin exemplul personal.

Bătrânețea și handicapul fizic au silit-o în ultimii ani să nu părăsească patul, dar ea nu s-a plâns de durerile mari din ultimele luni. A murit încrezătoare în Domnul, care o cunoaște pe nume și o va lua cu El în Împărăția Sa.

„CELUI CE VA BIRUI ÎI VOI DA SĂ MĂNÂNCE DIN POMUL VIEȚII, CARE ESTE ÎN RAIUL LUI DUMNEZEU. CEL CE VA BIRUI NICIDECUM NU VA FI VĂTĂMAT DE A DOUA MOARTE. CEL CE VA BIRUI VA FI ÎMBRĂCAT ÎN HAINE ALBE. NU-I VOI ȘTERGE NICIDECUM NUMELE DIN CARTEA VIEȚII...”
(APOCALIPSA 2:7,11; 3:5)

JAN BISTRICEANU

S-a născut la 5 august 1926, în localitatea Ciupercenii Vechi-Calafat, fiul lui Ion și al Dinei, într-o familie de adventiști, credință în care a fost botezat de tânăr, fiind al doilea copil din cei cinci. A iubit mult muzica și a cântat la peste zece instrumente.

În 1951 s-a căsătorit cu Lidia Mateiaș, venind la Tencănău pentru tot restul vieții. A avut doi copii – Victoria Puțureanu, stabilită în SUA, și Paul Bistriceanu, revizor-contabil în cadrul Bisericii Adventiste – Conferința Oltenia.

La vârsta de 70 de ani a avut un grav accident de circulație, care l-a afectat pentru restul vieții. Credința și dorința de viață l-au ajutat să nu cedeze, alături de el fiind nu doar Dumnezeu, ci și soția, împreună cu copiii. La vârsta de 80 de ani, soția a încetat din viață. După trei ani a acceptat să vină la Craiova, la Paul, toiașul bătrâneții sale, unde a rămas până în clipa morții. Rugăciunea repetată de a trăi cât socrul său, Nae Mateiaș, i-a fost ascultată.

Vineri, 23 iunie 2017, după ce s-a pregătit pentru Sabat, a fost ultima zi când s-a mai putut deplasa. Sâmbătă dimineață, vreme de peste o oră, am cântat împreună unele din cântările sale preferate („Către cer un dor m-atrage”, „Vorbește-mi Tu, Isuse”, „Doamne, te rog”, „La tronul Tău”, „Ai curaj, tresaltă”, „Acesta-i Salvatorul meu”). Luni, 26 iunie, orele 17, inima lui a încetat să mai bată.

Ultimele gânduri exprimate:
 Aștept să fim curând acasă la noi
 Când vom cânta o nouă melodie,
 Uitând dureri neazuri și nevoi
 Aștept curând această zi să vie.
 Deși e poate o perioadă lungă,
 Să nu uitați cumva dorința mea,
 Să fiți prezenți la marea întâlnire,
 V-aștept pe toți cu toată dragostea.
 Cu gândul cel mai bun.
 Vă-mbrățișez cu drag pe toți
 Și cu un ultim rămas-bun
 Aștept să fim în cer cu toții.

La ceremonia de înmormântare au participat, din partea Conferinței Oltenia, frații Viorel Răducan, Alin Cătrună, Daniel Delcea și pastorul local Cristian Purnea. Dorința de a fi înmormântat în satul adoptat cu 66 de ani în urmă – Tencănău, în a cărui comunitate a fost prezbiter peste 50 de ani, i-a fost îndeplinită. Ferice de morții care mor în Domnul.

A consemnat **Paul Bistriceanu**, revizor-contabil, Conferința Oltenia

MARIA RIȚA BAN

Pe 11 februarie 2017, s-a stins din viață Maria Rița Ban, membră a Bisericii Adventiste Braniștea, județul Giurgiu, după o suferință de cinci luni, fiind operată de anevrism cerebral. S-a născut pe 11 octombrie 1948, în familia Ion și Tudora Dobra. A mai avut un frate, Petrică Dobra. Cunoaște adevărul în anul 1959, împreună cu părinții și fratele, și se botează în 1965. În același an se căsătorește cu Tudor Ban. Au fost binecuvântați de Dumnezeu cu trei copii: Viorel, Dănuț și Gabriel. A avut un suflet bun, a ajutat pe cei în nevoie. În tinerețe, îi plăcea mult să spună poezii. S-a stins din viață cu speranța că ne vom reîntâlni cu toții pe Noul Pământ. Au rămas îndurerați un nepot, trei nepoate și trei strănepoți.

A consemnat **Daniel Tudorie**, pastor

„APOI AM VĂZUT UN CER NOU ȘI UN PĂMÂNT NOU... ȘI AM AUZIT UN GLAS TARE, CARE IEȘEA DIN SCAUNUL DE DOMNIE ȘI ZICEA: «IATĂ CORTUL LUI DUMNEZEU CU OAMENII! EL VA LOCUI CU EI ȘI EI VOR FI POPORUL LUI ȘI DUMNEZEU ÎNSUȘI VA FI CU EI. EL VA FI DUMNEZEU LOR. EL VA ȘTERGE ORICE LA-CRIMĂ DIN OCHII LOR. ȘI MOARTEA NU VA MAI FI. NU VA MAI FI NICI TÂNGUIRE, NICI ȚIPĂT, NICI DURE-RE, PENTRU CĂ LUCRURILE DINTĂI AU TRECUT.»”
 (APOCALIPSA 21:1,3-4)

TIMPUL ZILEI DE SABAT

Când începe și când se sfârșește o zi? Seara, la miezul nopții sau în zori de zi? Oricând vrem. Dacă socotim începutul ei la orele 14, atunci sfârșitul va fi tot la orele 14 în ziua următoare, adică după exact 24 de ore. Așa să fie oare? Ce ne învață Biblia în această privință? Vom vedea în rândurile care urmează.

În raportul celor șase zile ale facerii lumii, se spune în mod repetat: „Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață” (Geneza 1:5,8,13,19,23,31). Nu s-a spus lucrul acesta la ziua a șaptea în capitolul 2:1-3, pentru că nu era necesar; ar fi absurd să se creadă că ziua a șaptea nu a început seara, când s-a terminat ziua a șasea. Atunci când? În zorii zilei următoare? Atunci vineri ar fi fost foarte lungă. În Exodul 20:8-11, Sabatul apare ca egal în lungime cu cele șase zile de lucru, dar cu un regim aparte, ca monument al creațiunii, sfințit și binecuvântat.

Deci orice zi, inclusiv Sabatul, începe seara și se termină seara. Nu se precizează în raportul creațiunii la ce punct al serii se făcea această trecere, dar avem o serie de texte în Vechiul și în Noul Testament care arată că orice zi se termină la apusul soarelui, când începe ziua următoare. Precizarea aceasta se face în legătură cu cinci subiecte:

Zălogul

Haina luată zălog de la un sărac nu trebuia să fie ținută după apusul soarelui (Exodul 22:26). Să nu se treacă în ziua următoare, mai ales că venea noaptea.

Plata

Plata pentru ziua de muncă să fie dată înainte de apusul soarelui (Deuteronomul 24:14,15), deci înainte de sfârșitul zilei respective.

Pedepsirea cu moartea

Când cineva era pedepsit cu moartea prin spânzurare, trupul lui trebuia coborât înainte de apusul soarelui: „...Trupul lui să nu stea noaptea pe lemn, ci să-l îngropi în aceeași zi” (Deu-

teronomul 21:22). Așa a făcut Iosua cu împăratul din Ai: „L-a spânzurat de un lemn și l-a lăsat pe lemn până seara. La apusul soarelui, Iosua a poruncit să i se pogoare trupul de pe lemn” (Iosua 8:29). Observați, seara începea cu apusul soarelui. „Până seara... la apusul soarelui.”

Starea de necurăție

Dacă un preot devenea cumva necurat, starea aceea dura până seara, adică până la apusul soarelui: „Cine se va atinge de aceste lucruri va fi necurat până seara; să nu mănânce din lucrurile sfinte decât după ce își va scălda trupul în apă; după asfințitul soarelui, va fi curat și în urmă va mânca din lucrurile sfinte, căci aceasta este hrana lui” (Leviticul 22:6,7). „Necurat până seara... după asfințitul soarelui.”

Postul

După moartea lui Abner, David a ținut post: „Tot poporul s-a apropiat de David, ca să-l facă să mănânce ceva cât era încă ziuă, dar David a jurat zicând: «Să mă pedepsească Dumnezeu cu toată asprimea dacă voi gusta pâine sau altceva înainte de apusul soarelui»” (2 Samuel 3:35). „Cât era încă ziuă... înainte de apusul soarelui.”

Și alte popoare considerau că ziua începe și se termină la apusul soarelui, de exemplu filistenii, la nunta lui Samson: „Oamenii din cetate i-au zis lui Samson în ziua a șaptea, înainte de apusul soarelui: «Ce este mai dulce decât mierea și ce este mai tare decât leul?»” (Judecători 14:18). Era încă ziua a șaptea a ospățului, cât timp soarele nu apusesse încă.

Avem două texte în evangheliile, care arată că iudeii considerau Sabatul încheiat numai la apusul soarelui: „Seara, după asfințitul soarelui, au adus la el pe toți bolnavii și îndrăciții” (Marcu 1:32). „La asfințitul soarelui, toți cei ce aveau bolnavi atinși de felurite boli îi aduceau la El. El își punea mâinile peste fiecare din ei și-i vindeca”

**DE LA APUS
LA APUS
ȘTEFAN
RADU**

**O SERIE DE TEXTE ÎN
VECHIUL ȘI ÎN NOUL
TESTAMENT ARATĂ CĂ
ORICE ZI SE TERMINĂ
LA APUSUL SOARE-
LUI, CÂND ÎNCEPE
ZIUA URMĂTOARE.**

**CÂND APUNE
SOARELE, GLASUL
RUGĂCIUNII ȘI
AL IMNULUI DE
LAUDĂ SĂ MAR-
CHEZE ÎNCHEIEREA
ORELOR SFINTE
ȘI INVITAREA
PREZENȚEI LUI
DUMNEZEU
PENTRU GRIJILE
SĂPTĂMÂNII DE
MUNCĂ.**

(Luca 4:40). Sâmbătă seara, după asfințitul soarelui, și-au adus bolnavii la Isus.

Iată ce precizare face un dicționar nereligios: „Sabat: ziua a șaptea a săptămânii ebraice (de la apusul soarelui vineri până la apusul soarelui sâmbătă)” (*New Webster’s Dictionary and Thesaurus of the English Language*, 1993, p. 875). Cine nu crede acest lucru să viziteze o sinagogă și să se intereseze care este adevărul. Este foarte important felul cum înțelege poporul evreu acest lucru, pentru că a păstrat ziua Sabatului peste secole și milenii, fiind un martor viu al legământului divin reînnoit prin Moise.

Advențiștii nu au înțeles aceste lucruri de la începutul istoriei lor, dar lumina cerească și înțelegerea au venit treptat, și așa facem de foarte multă vreme. Cei care caută un alt mod de începere și de încheiere a zilei sfinte să se uite în altă parte, nu în Spiritul Profetic, pentru că acesta nu va confirma vederile lor. Iată în încheiere câteva citate în care Ellen White se referă la timpul de început și de sfârșit al zilei Sabatului:

„În sfârșit, Isus Se odihnea. Lunga zi de rușine și tortură se terminase. Când ultimele raze ale soarelui ce apunea marcau începutul Sabatului, Fiul lui Dumnezeu zăcea în liniște în mormântul lui Iosif. Lucrarea Sa fiind încheiată, mâinile Sale împreunate în pace, El Se odihnea în cursul

orelor sacre ale zilei de Sabat” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 769).

Îngrijorarea iudeilor care Îl răstigniseră este comentată astfel: „În niciun caz nu ar fi lăsat ei ca trupul Lui să rămână pe cruce în timpul Sabatului. Sabatul se apropia acum și ar fi fost o violare a sfințeniei lui ca trupurile să atârne pe cruce. Astfel, folosind lucrul acesta ca pretext, conducătorii iudei i-au cerut lui Pilat ca moartea victimelor să fie grăbită și trupurile lor să fie îndepărtate înainte de apusul soarelui” (*Ibid.*, p. 771).

Iată cum se pregătiseră iudeii pentru începerea Sabatului aceleia, care „era o zi mare” (Ioan 19:31), mare datorită suprapunerii Sabatului zilei a șaptea cu un sabbat ceremonial: „Acela era un Sabat care urma să nu fie niciodată uitat de ucenicii întristați și nici de preoți, conducători, cărturari și popor. La apusul soarelui, în seara zilei de pregătire, trâmbițele sunau, indicând faptul că Sabatul începuse” (*Ibid.*, p. 774).

Iată ce sfaturi a dat Ellen White cu privire la modul de a începe ziua de Sabat: „Înainte de apusul soarelui, membrii familiei să se adune ca să citească Cuvântul lui Dumnezeu, să cânte și să se roage. Aici e nevoie de reformă, pentru că mulți au fost neglijenți. Trebuie să mărturisim înaintea lui Dumnezeu și unul față de altul. Trebuie să începem din nou să facem aranjamente speciale,

pentru ca fiecare membru al familiei să fie pregătit să onoreze ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o” (*Mărturii pentru comunitate*, pp. 356–357).

Referindu-se la încheierea Sabatului, mesagerul Domnului a zis: „Când apune soarele, glasul rugăciunii și al imnului de laudă să marcheze încheierea orelor sfinte și invitarea prezenței lui Dumnezeu pentru grijile săptămânii de muncă” (*Îndrumarea copilului*, pp. 536–537). ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

„ADU-ȚI AMINTE DE ZIUA DE ODIHNĂ, CA S-O SFINȚEȘTI. SĂ LUCREZI ȘASE ZILE ȘI SĂ-ȚI FACI LUCRUL TĂU. DAR ZIUA A ȘAPTEA ESTE ZIUA DE ODIHNĂ ÎNCHINATĂ DOMNULUI, DUMNEZEULUI TĂU...”

COMUNITATEA SUCEAVA

Începuturile Bisericii Adventiste din Bucovina se leagă și de grupa de credincioși care, în toamna anului 1946, în casa familiei Lazarov, din str. Republicii nr. 19, Suceava, deja se adunau și desfășurau seminare biblice. Tot cam în aceeași perioadă, familia Herghelegiu și familia Ducek se alătură grupei de credincioși adventiști, sprijinind și întărind grupa condusă de fratele Lazarov Petru. Prin harul Domnului, numărul grupei de credincioși crește și, la data de 7 aprilie 1954, grupa primește autorizația de funcționare cu nr. 350, eliberată de Departamentul Cultelor. În anul 1984, imobilul familiei Lazarov este donat de această familie, prin fiica dumnealor, Țiplea Vera, Cultului Creștin Adventist, pentru a fi folosit drept casă de rugăciune, deși încă din 1954 grupa de credincioși se aduna în această casă.

Creșterea numărului de credincioși impunea necesitatea începerii lucrărilor de renovare, care de altfel ținteau spre construirea unui nou locaș de închinare. Lucrările au demarat prin săparea în interior a unei noi fundații, păstrându-se pereții laterali și acoperișul, care era sprijinit pe niște stâlpi mari. La intrare era o perdea mare care se

trăgea peste locul pe unde se strecura o volă, care efectua în interior lucrările de săpare pentru noua fundație. Însă aceste lucrări nu puteau fi tolerate de Securitate, deși unii dintre securiști erau binevoitori față de biserică. Sistarea lucrărilor la imobilul din str. Republicii nr. 19 au deschis o nouă posibilitate de a deschide un nou șantier pentru casa de rugăciune într-o zonă mai retrasă a orașului, sub titulatura de casă de locuit, compusă din două apartamente. Bunul Dumnezeu veghea asupra acestor lucrări, deoarece noua adresă din str. Vișinilor nr. 5 este așezată pe unul dintre cele mai înalte amplasamente din punct de vedere geografic, din orașul Suceava, iar Dumnezeu știa că aici avea să fie noua biserică, ce avea să adăpostească la etajul superior studioul RVS Suceava, loc de unde urma să fie predicat Cuvântul lui Dumnezeu pentru toată zona de nord a țării noastre și nu numai. Noaptea Revoluției a prins lucrările în deplină desfășurare. Implicarea familiilor Coajă, Țiplea, Galan, Marian, Chiriac, Morhan, Văraru, precum și a multor alte familii din județul Suceava ne stau și astăzi ca mărturie de sacrificiu și devotament pentru cauza lui Dumnezeu.

Săvel Lupu, pastor în Conferința Moldova

TURCIA

Republica Turcia este așezată pe două continente, având 97% din teritoriu în Asia și restul în Europa. Cu un teritoriu de peste 785 000 km², Turcia este cel mai întins stat din Europa și are o populație estimată la aproape 80 de milioane de locuitori. După secolul al XIV-lea, pe acest teritoriu s-a dezvoltat Imperiul Otoman, care va ajunge în secolul al XVII-lea până la porțile Vienei. Deși Turcia este teritoriul unde biserica primară a cunoscut cea mai rapidă creștere în secolele I și II și locul unde s-au aflat toate cele șapte biserici din cartea Apocalipsa, astăzi creștinii reprezintă mai puțin de 0,01% din populația țării. Chiar dacă este singurul stat laic cu populație preponderent musulmană, cei ce vor să renunțe la islam pentru a deveni creștini întâmpină dificultăți mari și chiar persecuție.

Primul misionar adventist care a predicat pe acest teritoriu a fost Theodore Anthony, un cizmar care emigrase în Statele Unite pentru un trai mai bun. Aici a ascultat în mod miraculos o întregă campanie de evanghelizare în limba turcă, deși pastorul predica în engleză, iar la finalul ei s-a hotărât să se boteze și să se întoarcă acasă în 1889. Primul

lui convertit a fost un tânăr armean eminent, Zador Baharian, ce va fi multă vreme conducătorul mișcării adventiste de pe acest teritoriu. Biserica a ajuns rapid la aproape 450 de membri, dar odată cu genocidul împotriva armenilor, se estimează că aproape 250 de credincioși adventiști au murit ca martiri în timpul acestor evenimente sângeroase. Dintre ei se pare că 50 nu erau încă botezați, iar un număr semnificativ erau copii și tineri. Zador Baharian a fost omorât în 1915 de milițiile kurde, pentru vina de a nu fi renunțat la credința creștină. Și nu a fost singurul misionar ucis; din 12 colportori adventiști care lucrau aici, doar doi au supraviețuit. Un renumit profesor universitar, Diran Tcharakian, devenit adventist în 1913, a fost și el executat pentru aceeași vină în 1921.

Astăzi, în Turcia sunt cu puțin peste 100 de membri adventiști, care se roagă pentru curajul și înțelepciunea de a-L vesti pe Hristos unei lumi tot mai secularizate și mai împotrivoare. Veștile despre ei sunt puține, dar dragostea lor pentru Dumnezeu este mare și vie.

Adrian Neagu, șef de redacție, Editura Viață și Sănătate.

EȘTI UN OM FERICIT?

Cu siguranță, cu toții ne dorim să fim fericiți. Indiferent de vârstă, de ce avem sau de cât avem, indiferent de locul în care ne găsim, de condițiile materiale, indiferent de studiile pe care le avem sau de munca pe care o prestăm, există ceva special în inima noastră care ne provoacă la fericire. Mi-aș permite în aceste momente să te întreb direct: TU ești fericit? Ești cu adevărat fericit?

Hai să-ți spun o poveste adevărată...

Era sâmbătă seara. O seară frumoasă după o zi specială. Ioana s-a apropiat de mine și mi-a spus: „Măine îmi aniversez ziua de naștere. În fiecare an am făcut pregătiri pentru ziua aceasta pentru mine, familia și apropiații mei. Anul acesta simt un îndemn să fac ceva diferit. Cunoașteți vreo familie necăjită cu mulți copii? Vreau să fac un tort mare – ca pentru mine și ai mei – și să-l oferim unei astfel de familii.”

În cealaltă parte a țării, la aproape 600 km distanță, un tată condamnat la detenție pe viață n-a uitat de scumpii lui copilași de acasă și mai ales de faptul că fata lui cea mare, Irina, își aniversază ziua de naștere. „Nea Mihai – îmi spune la telefon Marian –, eu sunt așa de departe de copilașii mei, de Irina, și chiar dacă îmi doresc atât de mult să fac ceva pentru ei/ea, nu pot să fac mai nimic. Dar ceea ce pot voi face. Mă voi ruga lui Dumnezeu să suplinească lipsa mea în ziua asta deosebită, prin vizita cuiva care să îi ducă și ceva dulce... e copil totuși!”

Așa se face că i-am spus Ioanei despre dorința și rugăciunea lui Marian pentru fetița lui, care împlinea și ea 15 ani. Iar Ioana, în acea noapte aniversară, a pregătit unul din cele mai frumoase și gustoase torturi. Nu pentru ea, nici pentru familia sau prietenii ei. Aceștia se bucuraseră deja de ce le pregătise Ioana. Tortul acesta era special pregătit pentru Irina.

Pe unul din dealurile Luncii Cetățuiei, nu departe de orașul Iași, într-o cămăruță cu două paturi și aer curat, din cauza ușii vechi și putrede, care abia se mai ținea în bala-male, cinci copilași se distrau privind stelutele ce zburau

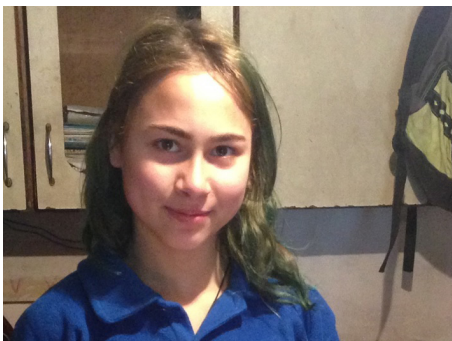
din focul de sub plită, foc ce mai mult mocnea decât ardea vreascurile ude și verzi, proaspăt aduse acasă de pe malul lacului din împrejurimi. Mi-am adus aminte atunci cum Marcus Aurelius spusese ceva foarte interesant referitor la fericire: „Nu uita, îți trebuie puține lucruri ca să fii fericit.” Mama, tocmai copsese un lighean de turte – doar era ziua Irinei, nu?

Ajunși la poartă, suntem repede întâmpinați de unul dintre copii – Alex, 10 ani, murdar din cap până-n picioare, pentru că tocmai terminase de spălat mașina unui vecin. Apoi, și ceilalți copilași vin la poartă pentru a lua din mașină darurile pe care oameni cu inima largă le-au oferit: compot, cartofi, ceapă, fructe diverse, paste făinoase și dorigele jucării. Dar unde e Irina? Aflăm că e plecată de acasă. Pentru că nu-și puteau permite mai mult, mama i-a dat Irinei câțiva bănuți cu care, de la magazinul din sat, să-și cumpere o sticlă de suc și, cu turtele proaspăt coapte, să-și aniverseze ziua de naștere.

Vă puteți imagina bucuria acestei fete când, ajunsă acasă, vede pe masă tortul acela mare și bucuria frățiorilor care o așteptau?!

Am întrebat-o pe Irina dacă a mai primit ceva de ziua ei. Aproape șoptit, mi-a spus că nu a mai primit nimic de la nimeni. De fapt, acesta este primul tort pe care l-a primit în viața ei, tocmai de la niște oameni străini de ea și de familia ei.

Ioana, autoarea bucuriei fetiței și a familiei acesteia, la întoarcere se tot întreba, nereușind să găsească răspuns: cum pot locui acești copii în așa condiții?! În afară de brațul de vreascuri verzi și ude de ploaie, nu mai aveau nimic așchie de lemn. Unul dintre copilași spunea în timpul vizitei: „De acum am scăpat, nu mai trebuie să facem foc!” Cum să nu mai faci foc? Cum să dormi, copil fiind, în frig noaptea? Cum e posibil ca acești copilași să fie fericiți pentru niște scântei din foc, turte coapte pe plită sau, o dată în viață – de un tort, în timp ce alți copii nu-s fericiți cu ultimul model de telefon mobil, tabletă, calculator etc.?

Prieteni dragi, „aș vrea să închei cu două gânduri foarte interesante referitoare la fericire:

„Fericirea este armonia dintre ceea ce gândești, spui și faci” (Mahatma Gandhi). Rar mi-a fost dat să văd o ființă așa de fericită ca Ioana. Pentru că ea, dincolo de familia ei, pentru

care a pregătit ce a putut mai bun, s-a gândit să facă ceva special pentru o străină, a spus ce vrea să facă și a și făcut.

„Fericirea nu este ceva gata făcut. Ea vine din faptele tale” (Dalai Lama).

Dragul meu, ești fericit? Ești cu adevărat fericit? ■

„O SINGURĂ VORBĂ BUNĂ POATE DEZGHEȚA TREI LUNI DE IARNĂ”*

Vă mai amintiți de experiențele frumoase ale copilăriei când, după o bătaie cu bulgări de zăpadă sau o partidă de săniuș, intram zgribuliți în casă și ne bucuram de căldură la gura sobei? Sigur, pentru noi, momentele acelea s-au dus, dar oare cum este prezentul pentru mulți copilași din jurul nostru?

Printre proiectele extrapenitenciar pe care le derulăm în zona Moldovei an de an, se numără și proiectul „Aproape de frații mei”, prin care ne propunem ca, în limita posibilităților, să le fim de ajutor familiilor aflate în situații de risc, care au un părinte în penitenciar. În urma programelor pe care le desfășurăm cu deținuții sau în urma analizelor cu asistenții sociali din penitenciare, aflăm informații despre condițiile grele în care trăiesc unele familii. Și cred că nici tu nu ai putea rămâne pasiv când afli, de exemplu, că o familie cu cinci-șase copilași trăiește de azi pe mâine, neavând nici strictul necesar în ce privește hrana sau îmbrăcămintea pentru cei mici.

Undeva, la periferia unui mare oraș din nordul Moldovei, o mamă îngrijește cu dragoste de cei cinci copilași ai ei. Tatăl lor, Gheorghită, pentru o greșală făcută în tinerețe, la beție, plătește cu vârf și îndesat cu mulți, mulți ani de detenție. Vara se mai descurcă datorită micii grădini de lângă casă, care le mai oferă câte ceva alimente. Nu mult, pentru că apa pentru udat legumele e cărată cu găleata de la singura fântână care mai are apă suficientă în zonă, iar, dacă nu plouă, recolta este insuficientă și vara de multe ori. Însă, când vine iarna, situația se complică mult. Trăind doar din alocația copiilor, le este foarte greu să facă față tuturor provocărilor. Așa se face că, nu doar alimentele sunt o problemă, ci mai ales lemnele pentru foc. Într-una din vizitele făcute în prag de iarnă, când încă nu venise

zăpada, dar afară era o vijelie cu minus 10 grade, în casă i-am găsit doar pe copilașii cei mai mici, pentru că mama lor, cu cei mai mari erau plecați pe malul lacului din împrejurimi, la tăiat lemne! Și ce lemne... Cu mâinile goale, fără mănuși, aproape înghețate din cauza frigului, se chinuiau să taie cu un topor nuiielele rămase probabil de anul trecut pe cioturile foștilor copaci.

– Mamă, mi-e frig, am înghețat...

– Încă puțin, mai tăiem câteva să ne ajungă măcar până diseară și mergem...

Apoi, fiecare își strânge sub braț sau în spinare grămjoara lui de lemne și se îndreaptă spre casă, cu speranța că vor avea ceva căldură.

Mi-am adus aminte atunci de proverbul japonez și mi-am spus că e posibil ca o vorbă bună să dezghețe trei luni de iarnă, dar nu e suficient. Cei ce eram prezenți acolo am început să ne sunăm prietenii și, pentru că Dumnezeu e bun, pentru că Lui îi pasă de cei necăjiți, am reușit să strângem banii necesari pentru câteva tone bune de lemne. Au urmat rugăciuni pentru mijlocul de transport. Era sărbătoare și tot Dumnezeu ne-a scos din impas. Doi voluntari au plecat după lemne, iar restul la piață, de unde am cumpărat ceva alimente pentru una sau două luni. Mare bucurie și multă căldură fizică și sufletească au adus darurile primite!

Dacă o vorbă bună face mult bine („Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint” – Proverbele 25:11), mă întreb cât de mult bine poate face o mână sau mai multe mâini întinse pentru a ajuta astfel de copilași, care nu au ceea ce au copiii noștri.

În ziua aceea, toți cei prezenți am experimentat că „este mai ferice să dai decât să primești”.

Tu ai trăit această experiență? ■

* Proverb japonez.

Mihai Enea, director ASUP, Filiala Moldova.

ÎNCHINARE ȘI FASCINAȚIE

Prof. dr. Siegrfried Zimmer, teolog german, care a fost preocupat de subiectul „fascinație”, propune ca motto-ul lui Descartes: „Cuget, deci exist!” să fie înlocuit cu motto-ul: „Simt, deci exist!” pentru că trăirile fascinației nu sunt altceva decât atingerile mâinii Creatorului.

În percepția realităților lumii noastre apar două zone distincte și opuse: interesantul și plictisitorul. Ne-am întrebat vreodată de ce este plictisitorul plictisitor și interesantul interesant? Este aceasta doar o percepție pur subiectivă, o problemă a gusturilor, la care se aplică aceeași maximă latină antică: *De gustibus et coloribus non est disputandum*, adică „nu ne certăm, nu polemizăm pe seama gusturilor și culorilor”, pentru că nu există criterii obiective și, ca atare, este un nonsens să încerci să stabilești cine are și cine nu are dreptate.

Atâta timp cât este vorba doar de culori (roz, verde, violet etc.) sau de gusturi (mai dulce, mai acru, mai sărat), nu poate fi nimeni nici judecat, nici condamnat pentru gusturile sale. Dar de îndată ce preferințele și gusturile se manifestă față de criterii cum ar fi: necesar, sănătos, vital și moral, nu se mai poate aplica maxima latină de mai sus. A te lăsa mânat doar de gusturi poate deveni păgubos, dăunător, chiar și periculos. Aici trebuie să decidă și să guverneze rațiunea, bazată pe legi și principii morale.

Tocmai această linie de hotar au încălcat-o primii noștri părinți atunci când s-au lăsat mișiți de „pomul care era bun de mâncat și plăcut de privit și era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”(Geneza 3:6).

În cartea *Puterea angajamentului deplin*, Jim Loehr și Tony Schwartz oferă o constatare deplorabilă, dar reală, cu privire la vremurile noastre: „Trăim într-un timp digital. Ritmurile noastre sunt grăbite: foc continuu fără tihnă. Se celebrează mai degrabă lărgimea decât profunzimea, reacțiile de moment mai presus de reflexiile consistente. Zgândărim mai mult la suprafață, trecând în grabă pentru câteva momente la o duzină de destinații, dar rar rămânem pentru a zăbovi îndelung la vreuna din ele. Gonim prin viață fără

oprire, fără a ne gândi cine dorim să fim în realitate și unde vrem să mergem” (p. 5).

Plictisitorul este plictisitor pentru că este acea zonă gri, o zonă sumbră, care nu ne oferă nimic, nu ne atrage, dimpotrivă, ne repugnă, ne obosește și am dori să scăpăm cât mai repede din perimetrul ei. Plictisitorul are un efect deprimant asupra mentalității noastre și tocmai de aceea încercăm să ieșim din această atmosferă apăsătoare și să respirăm undeva un aer proaspăt.

Spre deosebire de acesta, interesantul are culoare, ne surprinde cu noutăți, cu necunoscute, ne atrage cu o forță irezistibilă.

Așa cum arată după milenii de păcat care s-au scurs de când și-a pierdut haina de slavă, lumea noastră suferă continuu de pe urma procesului ireversibil al degradării, însă nu doar pe latura estetică, ci mai îngrijorătoare sunt marile problemele existențiale, generate de catastrofe naturale și de marasmul de care suferă omenirea.

Armonia inițială din vremurile paradisiace, când pământul nostru a primit calificativul „toate erau foarte bune” (Geneza 1:31) din partea lui Dumnezeu, Creatorul planetei noastre (adică a autorității cu competență și exigență maxime), a fost înlocuită peste secole de constatarea tristă:

„Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie. Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ.” (Geneza 6:11-12 CNS)

Pretutindeni se dă o luptă acerbă pentru existență: lupta pentru teren, pentru lumină, pentru apă, pentru hrană. Da, lumea noastră, așa cum este azi, nu este dreaptă. Și de câte manifestări de iraționalitate dă dovadă chiar și omul, coroana creațiunii, în modul cum gestionează resursele Terrei și resursele personale?

Cu toate acestea, lumea noastră a rămas o lume interesantă. Chiar și în acea zonă pe care am considera-o ca fiind plictisitoare, dacă ne apropiem de oricare dintre obiecte și ne concentrăm atenția asupra lor, dintr-odată își deschid porțile, ne invită la ele „acasă” și ne surprind cu o mulțime de destăinuirii uimitoare. De pildă, dacă luăm în

FASCINAȚIA ESTE ATÂT SURSA, CÂT ȘI CEA MAI ÎNALTĂ TREAPTĂ A ADEVĂRATEI ÎNCHINĂRI. ÎNCHINAREA ADEVĂRATĂ, ÎN ÎNȚELESUL BIBLIC, IMPLICĂ ÎNTREAGA FIINȚĂ: CORP, MINTE, INIMĂ ȘI SUFLET. FASCINAȚIA APARE ATUNCI CÂND INTELLECTUL ȘI INIMA VIN ÎN ATINGERE CU INFINITUL BUNĂȚĂȚII, IUBIRII ȘI ÎNȚELEPCIUNII LUI DUMNEZEU.

mână o piatră din drum, o floare de pe câmp și le supunem cercetării atente și profunde, ne vor „spune” atâtea lucruri noi și interesante pe care nici nu le-am bănuțit. Fie că pornim spre microcosmos, sau spre macrocosm, pășim pe un drum atât de interesant, plin de nenumărate surprize.

Noi vom investiga de data aceasta zona interesantului, un drum ascendent care, pe măsura suișului, deschide în fața omului perspective tot mai vaste. Drumul poate urca până la înălțimi ne-bănuțite, poate ajunge până la apogeul, la punctul culminant al interesantului: fascinația.

„Interesant este ceea ce se sustrage premoniției noastre, este ceea ce sparge mereu contextul așteptărilor prestabilite”, spunea Denis Diderot.

Interesantul exercită o forță de atracție asupra noastră: este forța de atracție a necunoscutului, a noului, prin care ne invită și apelează la dorința noastră de cunoaștere.

Dacă răspundem pozitiv, necunoscutul își recompensează vizitatorii pentru atenția și timpul care i se acordă, își deschide rând pe rând porțile, până atunci ferecate. Ne invită în intimitatea lui, unde se destăinuie, însă doar în măsura interesului și timpului pe care i le acordăm.

Interesantul declanșează în om reacții și trăiri gradate, cum ar fi surpriza, uimirea, încântarea și, în final, fascinația.

Dar în timp ce se destăinuie și ne apropiem de necunoscut pentru a-l cunoaște, el crește continuu în dimensiuni. Este asemenea muntelui, care de la distanță pare mic, dar pe măsură ce te apropii „crește” continuu, iar tu te simți tot mai mic în raport cu el.

Ceva mic și neînsemnat la început poate deveni un adevărat univers. Acest lucru este adevărat fie că vorbim despre celula vie sau atom, care, deși nu cresc în dimensiuni, cresc însă în privința structurii, a complexității.

Prin acest dialog care se naște, această continuă destăinuire și oferire de cunoștințe noi, omul are de câștigat. Este ajutat, este îmbogățit cu informații noi, cu cunoștințe noi. Descoperă legi noi, principii noi.

Interesantul te schimbă, asemenea muntelui care „îl înalță” pe alpinist. Fiecare pas în ascensiune îl înalță tot mai sus. Din necunoscător, din diletant, omul poate deveni rând pe rând calificat, specialist, expert, chiar și învățat. Acesta a fost itinerariul ascensiunii savanților și artiștilor în domeniile lor de studiu și activitate. Așa se face că azi o mulțime de legi și principii poartă nume de om, deși acești oameni nu au fost decât descoperitorii acestor legi și principii, și nicidecum

autorii lor. De aceea, în suișul acesta nu ar trebui să ne oprim doar la acest nivel al cunoașterii, ci ar trebui să urcăm până la culme.

Ne uimește un răsărit de soare, ne încântă trilul privighetorii, ne lasă fără cuvinte nenumăratele miracole ale lumii naturale, dar oare nu ar trebui toate aceste uimiri să ne conducă la Creatorul propriu-zis al Universului, la Dumnezeu? Abia atunci omul va putea gusta apogeul fascinației, prin cunoașterea Celui care Se află în spatele tuturor frumuseților, tuturor minunilor. El este la originea fiecărui atom, a fiecărei flori, a bolții înstelate. Da, fascinația este atât sursa, cât și cea mai înaltă treaptă a adevăratei închinări. Dar prin aceasta să nu se înțeleagă nicidecum doar o trăire mistică, o reverie emoțională dominată exclusiv de simțăminte, în timp ce rațiunea este decuplată, în timp ce în minte este vid. Închinarea adevărată, în înțelesul biblic, implică întreaga ființă: corp, minte, inimă și suflet. Fascinația apare atunci când intelectul și inima vin în atingere cu infinitul bunătății, iubirii și înțelepciunii lui Dumnezeu.

Acest fapt îl descoperim cu privire la temeiurile închinării îngerilor:

„Atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie...” (Iov 38:7 CNS)

Raportul biblic se referă la reacția îngerilor atunci când au avut privilegiul de a fi martorii oculari ai creațiunii planetei noastre. Închinarea lor nu era ceva impus, ci era o „izbucnire în cântări de bucurie”. În mod evident, era consecința firească a fascinației, a unei încântări ce nu putea fi reținută, a revărsării preaplinoi admirației inimii și a minții față de Creator.

**FRUMUSETEA
DIVINA
EMILIAN
NICULESCU**

DOMNUL, DUMNEZEU ESTE UN DUMNEZEU PLIN DE ÎNDURARE ȘI MILOSTIV, ÎNCET LA MÂNIE, PLIN DE BUNĂTATE ȘI CREDINCIOȘIE, CARE ÎȘI ȚINE DRAGOSTEA PÂNĂ ÎN MII DE NEAMURI DE OAMENI, IARTĂ FĂRĂDELEGA, RĂZVRĂTIREA ȘI PĂCATUL, DAR NU SOCOTEȘTE PE CEL VINOVAȚ DREPT NEVINOVAȚ.

**ACESTA ESTE
FUNDAMENTUL
ÎNCHINĂRII
AUTENTICE: SĂ
FII FASCINAT
DE INFINITUL
FRUMUSEȚII
FĂRĂ SEAMĂN A
CARACTERULUI
LUI DUMNEZEU!
TOT CEEA CE
A FOST EXPUS
ÎN CUVINTE ÎN
PREZENȚA UNUI
SINGUR OM, PE
MUNTELE SINAI,
A FOST PRE-
ZENTAT PESTE O
MIE TREI SUTE
DE ANI PUBLIC,
FAPTIC, PE MUN-
TELE GOLGOTEI,
ÎN ACEA FORMĂ
INTELIGIBILĂ ÎN
TOATE LIMBILE,
INTELIGIBIL
PENTRU TOATE
NIVELURILE DE
CULTURĂ, CU
OCAZIA RĂSTIG-
NIRII DOMNULUI
ISUS HRISTOS!**

O altă evidentă ilustrare a fascinației ca element fundamental al închinării îl surprindem în experiența unui erou celebru al Bibliei, Moise, „omul lui Dumnezeu”.

La un moment dat, Moise a cerut să vadă slava lui Dumnezeu:

„Moise a zis: «Arată-mi slava Ta!»”

Iar Dumnezeu Îi promite că-i va arăta toată frumusețea Sa:

„Domnul a răspuns: «Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea.»” (Exodul 33:18-19 CNS)

Aici avem de-a face cu absolutul: să ai privilegiul de a vedea slava și frumusețea lui Dumnezeu!

A doua zi de dimineață, Moise stă singur pe munte, pregătit pentru acest eveniment unic!

„Domnul S-a pogorât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!»” (Exodul 34:5-7 CNS)

Ceea ce ne surprinde mai întâi este cadrul atât de modest: un vârf de munte și un singur spectator! Lipsește muzica! Lipsește parada! Nu sunt coloane nesfârșite de îngeri mărșăluind în pas de

defilare! Nu sunt ornamente florale, covoare roșii și focuri de artificii!

De asemenea, pare de neînțeles că Dumnezeu nu amintește nimic cu privire la atotputernicia Sa, la atotștiința Sa! Oare de ce? Este evident că intenția nu este aceea de a-l umili, de a-l copleși pe om, ci aceea de a-l apropia, de a-l atrage. Câtă măreție în această modestie! Este modestia Celui care, peste secole, urma să accepte staulul și ieslea Betleemului! Iată o expunere concentrată a caracterului lui Dumnezeu! Sunt amintite mai întâi virtuțile relaționale, care ne dau curaj să ne apropiem de Dumnezeu: îndurarea, mila, bunătatea, dragostea! Desigur, nu poate lipsi nici dreptatea, dar este lăsată la urmă! Și aceasta este TOT! Și ne întrebăm uimiți: aceasta este toată slava și frumusețea lui Dumnezeu? Este uimitor că întreaga revelație a slavei și frumuseții se face doar în funcție de verbul „a fi”, fără a se aminti nimic legat de verbul „a avea”, așa după cum reiese și din prezentarea numelui lui Dumnezeu:

„Moise a zis lui Dumnezeu: «Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: 'Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi' și mă vor întreba: 'Care este Numele Lui?', ce le voi răspunde?» Dumnezeu a zis lui Moise: «Eu sunt Cel ce sunt.» Și a adăugat: «Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numește 'Eu sunt' m-a trimis la voi.»” (Exodul 3:13-14 CNS)

Dacă Biblia ar fi o născocire umană, în această revelație de pe muntele Sinai s-ar fi pus atât

culoare, atâta strălucire încât să depășească toate paradele festive ale națiunilor!

Un asemenea Dumnezeu nu poate fi o invenție omenească, dovadă sunt, prin contrast, zeitățile inventate ale păgânismului! Nicio zeitate nu seamănă cu Dumnezeul Bibliei!

Este interesat de observat că închinarea lui Moise nu a avut loc în momentul apariției lui Dumnezeu, așa cum ne-am așteptat. Nu s-a auzit nicio poruncă de genul: „În genunchi!” (Geneza 41:43), conform protocolului din țara Egiptului, la apariția persoanelor din vârful piramidei sociale și politice.

Închinarea are loc după această măreață revelație, ca un act de reverență spontan, neporuncit, benevol, copleșit de această slavă, de această frumusețe.

„Îndată Moise s-a plecat până la pământ și s-a închinat.” (Exodul 34:8 CNS)

Acesta este fundamentul închinării autentice: să fii fascinat de infinitul frumuseții fără seamăn a caracterului lui Dumnezeu!

Tot ceea ce a fost expus în cuvinte în prezența unui singur om, pe muntele Sinai, a fost prezentat peste o mie trei sute de ani public, faptic, pe muntele Golgotei, în acea formă inteligibilă în toate limbile, inteligibil pentru toate nivelurile de cultură, cu ocazia răstignirii Domnului Isus Hristos!

Prorocul Isaia, care a scris sub inspirație divină acel celebru capitol descriptiv al crucificării,

Isaia 53, prevestește și reacția universală a fascinației și a închinării pe care o va declanșa acel eveniment:

„Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus. După cum pentru mulți a fost o pricină de groază – atât de schimonosită Îi era fața, și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor –, tot așa, pentru multe popoare va fi o pricină de bucurie; înaintea Lui, împărații vor închide gura, căci vor vedea ce nu li se mai istorisise și vor auzi ce nu mai auziseră. (Isaia 52:13-15 CNS)

Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: «Împărații vor vedea lucrul acesta și se vor scula și voiozii se vor arunca la pământ și se vor închina din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales.» (Isaia 49:7 CNS)

Temelia religiei biblice este cunoașterea lui Dumnezeu (Ioan 17:3). Spiritul Profetic menționează: „Caută mai întâi de orice să-L cunoști pe Dumnezeu!” (R.H. 1 aug. 1898, par. 9). De aici pornește iubirea, închinarea, ascultarea, încrederea și întreaga noastră manifestare religioasă. Ea va fi modelată în mod hotărâtor în funcție de această cunoaștere! ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

„CAUTĂ MAI ÎNTÂI DE ORICE SĂ-L CUNOȘTI PE DUMNEZEU!” DE AICI PORNEȘTE IUBIREA, ÎNCHINAREA, ASCULTAREA, ÎNCREDEREA ȘI ÎNTREAGA NOASTRĂ MANIFESTARE RELIGIOASĂ. EA VA FI MODELATĂ ÎN MOD HOTĂRÂTOR ÎN FUNCȚIE DE ACEASTĂ CUNOAȘTERE!

LABIRINT 116

Nu avem a ne teme de nimic decât de a uita felul în care ne-a condus Dumnezeu și lecțiile din istoria noastră.

(E. G. White, *Schițe din viața mea*, ed. 2004, p. 185)

Spațiul din București, str. Labirint 116 este unul cu totul special pentru istoria noastră ca popor adventist din România.

După Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, adventiștii din toate fostele provincii s-au unit și ei, în iulie 1920, în Uniunea Comunităților Evanghelice a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Comunitățile din Conferințele Transilvania, Muntenia, și Moldova, în ordinea înființării lor, erau acum un corp al tuturor credincioșilor adventiști care Îl recunosc pe Isus Hristos drept cap, întemeietor al trupului. Prin noua instituție, Uniunea, urma să conducă la Mântuitorul întreagă această ființă spirituală și cu siguranță a făcut-o.

Nu fără dificultăți, nu fără strălucite biruințe și cumplite eșecuri. Nu vă propun să parcurgem acum istoria cunoscută în acel loc, ci experiența unui om care s-a născut, a crescut și s-a format ca adventist acolo.

„M-am născut în 1943, pe strada Labirint 116, unde am locuit până în 1990, și sunt fiica lui Vasile Florescu.

De acolo și de acasă, la etajul de deasupra tipografiei, am fost martoră la istoria acestei biserici timp de 47 de ani. Acolo era sediul Uniunii, din 1950 și al Seminarului, al comunității Labirint, al editurii și tipografiei. Între 1945 și 1949, am auzit zi și noapte muzica mașinilor de tipărit.

Acolo s-au petrecut cele mai multe din marile evenimente din viața bisericii și tot acolo era curtea copiilor Dănețiu, un băiat și o fată, a familiei Günther, intendentul, și desigur a noastră, a celor trei copii Florescu, Artur (1930), Emil (1941) și Lucia (1943). Tot acolo era plopul sădit de tata la nașterea lui Artur și un tei, de lângă care iarna făceam un derdeluș până în mijlocul curții. Vara, pe jumătatea cu nisip a curții ne desenam jocurile. Războiul, apoi primii ani de libertate pentru biserică, între anii 1945 și 1949, cumplitul deceniu '50-'60, toate le-am trăit acolo. Din 1952 până în 1988, prin curtea aceea au pășit generații întregi de seminariști – nu m-a văzut niciunul oare? – membrii Comitetului Uniunii, oficialități ale

statului, mai târziu cei mai înalți reprezentanți ai bisericii mondiale și succesivele generații ale membrilor comunității Labirint.

Pentru mine a fost casa noastră, curtea noastră, o cetate ocrotitoare. Atmosfera de acolo mă însoțea și dincolo de poartă. O mamă caldă și fermă, un tată care m-a iubit ca pe propriii ochi, jocurile din curte, cântul de acasă și din biserică, toată istoria, uneori zbuciumată, se condensează într-un susur calm, de neînțeles, când mă gândesc la ce evenimente am traversat cu acea corabie. Am fost întrebată dacă nu m-am simțit constrânsă de familie sau biserică acolo, când a fost timpul să-mi stabilesc identitatea spirituală. Nu, niciodată, în niciun fel. M-am simțit mereu acasă în cuibul și în cetatea mea.

Tata, născut în 1904, anul nașterii primei comunități adventiste din București, a lucrat ca editor, corector, traducător, compozitor și textier, fiind foarte activ în anii interbelici și în primii zece ani de după război. Mama, născută în 1906 la Cluj, avea cinci surori – patru s-au căsătorit cu pastori, Bauer, Kovacs, Csongvay și Florescu și cinci frați, dintre care unul a fost pastor, Istvan Czedula. Fratele tatălui meu, Dumitru Florea, a fost cel mai longeviv președinte al Uniunii, între 1935 și 1955. Puteam să știu, să văd, să înțeleg foarte multe din istoria bisericii, care includea o bună parte din familia mea.

Adventistă în comunism

Între 1943 și 1950 am frecventat Școala de Sabat copii și îmi amintesc cu mare drag de instructoarele mele, Alice Văcăreanu, al cărei tată a tradus și editat cărțile cu povestiri pentru copii care ne-au încântat copilăria, și sora Dodiță, mama lui Dan, cel care a lucrat în diplomatie, de Gabi Paulini, nora marelui Petre P. Paulini, dirijoarea corului de copii, și de Cica Pârvan, strălucitoarea tanti Cica, pianistă și dirijoare. Acolo, la masa cu nisip, s-a pus temelia relației mele cu Isus Hristos.

În 1950 am început școala, pe strada Cezar Boliac, unde am făcut școala primară și gimnaziul. Sâmbăta nu am mers la școală, ceea ce i-a creat probleme tatălui meu și m-a făcut să fiu disprețuită de unii copii, profesori și chiar frați din biserică. Între 1957 și 1961 am învățat la Liceul „George Coșbuc”. Din cauza presiunii enorme exercitate asupra familiei, sâmbăta, cu trupul eram la școală, dar cu mintea eram la biserică, unde fugeam să mai prind măcar repetiția de cor.

Participam cu toată inima la viața bisericii, la cor, recitând la programele de tineret. La un moment dat, cuiva i s-a părut că sunt prea mare pentru a mai recita, lucru care m-a întristat foarte mult. Participam la Școala de Sabat, în diaconie și în special la cor. Eram nelipsită și de la frecvențele ieșiri în natură. Uneori, în pădurea Andronache ne întâlneam și cu tinerii din celelalte comunități bucureștene.

În 1956, la 51 de ani, tatăl meu a fost destituit, apoi reangajat și din nou destituit. Venea din vechiul regim și devenise *persona non grata*. Fiind singurul întreținător al familiei, presiunea enormă care s-a exercitat asupra lui l-a determinat să facă greșeli. După ce în 1961 dosarul tatei m-a împiedicat să intru la facultate, între 1962 și 1964 am urmat postliceala de asistenți de farmacie și până în 1969 am lucrat ca atare, reușind să am Sabatul liber. În 1965, într-o duminică, m-am botezat, ca atâția mulți alții, în bazinul plasat unde este acum garderoba. Pastor era Bălan Andrei. La insistențele tatei, între 1970 și 1974 am urmat cursurile Facultății de engleză-maghiară, unde am fost din nou un caz special, chiar dacă nu am avut probleme dramatice legate de Sabat. La absolvire, cinci luni am lucrat ca suplinitoare, apoi, până în 1989, am dat meditații de limba engleză la domiciliu prin Cooperativa Prestarea. Așa am avut Sabatul liber. Aceasta a fost o experiență extraordinară.

Plecam dimineața la 8, reveneam puțin la prânz și continuam până seara. Vineri îmi puneam ore puține sau deloc, în schimb duminica era o zi plină. Am cunoscut astfel un număr enorm de familii în care am dat o mărturie tăcută sau explicită și am legat multe prietenii, dintre care unele dăinuie și astăzi. Cu o fată am lucrat toți acei 15 ani, acum e medic și fac meditații cu băiețelul ei. Cineva mi-a spus – și ce satisfacție mi-a oferit, slavă lui Isus: „Când vii la noi, parcă te înconjoară o aură, ca și cum ar veni un înger cu tine.” Și îngerul cu adevărat era, în special în zilele de toamnă și iarnă, când reveneam târziu acasă.

Iubeam copiii, eram punctuală, mereu competentă, respectuoasă. Am zeci, sute de copii pe

care îi consider ca pe ai mei. Unii au cariere importante, alții sunt la mari depărtări, dar pe toți îi simt și acum atât de aproape.

Biserica, dragostea mea

De copil, am fost foarte atașată de biserică și Dumnezeu mi-a oferit ocazia să-mi exprim recunoștința.

În corul Labirint, am avut privilegiul să iau parte la acele programe pe când era dirijor Horst Gehann. După repetiții îndelungate, abordam piese din marele repertoriu clasic și balcoanele gemeau de lume. Era pasiune, era închinare. Între 1965 și 1972, am făcut parte din corul Pro Musica, tot cu Horst Gehann dirijor. Cu muzică preclasică și corale ale marilor compozitori, am concertat la Ateneu – Emilia Petrescu, marea soprană a salvat unul dintre aceste concerte pentru a nu fi anulat de autorități – în muzee, Case de Cultură, la Ambasada Americii. După 1989, într-un Sabat, Emilia a fost la noi la masă. Se simțea ca acasă. Copilărise în Labirint. Și câți alții!

La Școala de Sabat am lucrat ca instructor între 1973 și 1980, alături de Lavinia Dumitrescu și Alina Badea. La cererea Magdalenei Dumitrescu, am tradus multe materiale complete pentru Școala de Sabat copii, desființată în 1960, ceea ce a fost o mare aventură pentru fiecare dintre noi. Sunt și acum materiale, mai ales povestiri pentru copii, care își așteaptă editorii.

După 1970, când reprezentanții bisericii mondiale au putut reveni în România, am slujit ca traducătoare și companioană pentru soția lui Robert Pierson, a lui Neal Wilson, Edwin Ludescher și mulți alții. Acesta cred că a fost motivul pentru care un domn s-a străduit, între 1983 și 1984, să mă convingă să fiu colaboratoare și să-i raportez discuții, presupun nepublice. Dumnezeu l-a convins să renunțe.

Fata care zâmbește

Așa am fost percepută de mulți. De fapt eram o persoană sobră care, atunci când râdea, râdea cu poftă. Deși trăiam acolo, pe Labirint 116, lucrurile dramatice care s-au întâmplat în acea incintă se pare că nu m-au afectat determinant. Acolo era biserică pe care o iubeam, acolo l-am cunoscut pe Dumnezeu pe care-l iubeam. M-am bucurat de un har special dacă mă gândesc la destinul multora din generația mea, îndeosebi copii de pastori.

UN SANCTUAR
MĂRTURIE
BENIAMIN
ROȘCA

PE POARTA
ÎMPĂRĂȚIEI VOR
TRECE MULȚI, IAR
UNII, SURPRINZĂ-
TOR, DINTRE ACEIA
CARE AU TRECUT
CÂNDVA PRIN
SANCTUARUL
BISERICII ADVEN-
TISTE DIN ROMÂNIA,
LABIRINT 116.
SĂ-L PĂSTRĂM,
CA MĂRTURIE,
PÂNĂ LA VENIREA
MÂNTUITORULUI!

Am învățat să fac să conteze pentru mine lucrurile bune, dezamăgirilor nu le-am îngăduit să mă cotopească și așa zâmbetul mi-a rămas pe buze. De fapt, mă bucuram de un cămin cald, am beneficiat de aprecierea a numeroase familii, am văzut copii dezvoltându-se, ceea ce mi-a umplut sufletul de bucurie. Mă dăruiam pentru ca ei să fie mai

buni și mai frumoși și primeam în schimb atâta bucurie! Ocrotită, răsfățată, apreciată, am zâmbit mereu. Chiar după moartea tatălui meu, când cineva m-a întrebat dacă mai pot zâmbi, i-am răspuns „da”. Plecase împăcat cu propriul destin, mă văzuse împlinită, mă iubise și îl iubeam. Corina Bătrâna, fiica jurnalistului, poetului și pastorului Ion Bătrâna Voivodeni, mi-a spus odată: „Tu ești una dintre cei care m-au ajutat să revin în biserică. Mi-ai vorbit și mi-ai zâmbit.”

Îmi plac oamenii și n-am vrut să-i încarc cu propriile-mi poveri, așa o timidă, fricoasă, dar zâmbitoare ce sunt. Pe ceilalți n-am vrut să-i schimb, ci mai degrabă să-i înțeleg și să-i ajut.

În serviciul familiei

După moartea mamei, în 1993, ne-am simțit mai apropiați ca frați. Emil avea din copilărie un handicap neuromotor, așa că aveam grijă de el, împreună cu Artur. În 1978, mă căsătorisem cu Cornel Pavlov și am fost amândoi navetiști, eu la Brăila, și el la București. L-am iubit și l-am prețuit foarte mult și m-am bucurat de reciprocitate. În 2003, Artur s-a îmbolnăvit și tot în acel an a avut și Cornel un accident vascular cerebral. Timp de trei luni am stat la spital: noaptea cu Artur, iar ziua

cu Cornel. Pe Artur l-am văzut murind atunci, în 2003, iar pe Cornel, în 2004. Am rămas să-l îngrijesc în continuare pe Emil, care a murit în 2007, tot sub ochii mei. Dacă am mai zâmbit și după? Da, e adevărat, puțin diferit, dar cu aceeași uimire pentru continua grijă pe care mi-a arătat-o Dumnezeu, pentru frumusețea oamenilor și pentru privilegiul de a le sluji. Acum cânt în corul Sola Scriptura, dirijat de Gabriel Vasilescu. Am fost în multe biserici, mari și mici, la multe evenimente și sunt o pătatică din biserică, din prezentul și viitorul ei apropiat, atât cât îmi dă Dumnezeu onoarea să-L slujesc. Port în suflet dedicarea înaintașilor. Pe cei mai mulți i-am cunoscut și printre ei sunt și tatăl și unchiul meu.

Dau în continuare meditații de engleză unor copii și adulți, iar prin intermediul englezei transmit noțiuni de limba română unor chinezoaice. Locuiesc cu două nepoate deosebite, Rut și Sara – vedeți? –, într-o continuă lume biblică, cea care a fost lumea mea dintotdeauna.

Biblia roz

Uneori unii parcă am vrea să rescriem Biblia ca să citim în ea doar despre biruințele Lui și marile isprăvi ale poporului Său. Dar ea este populată cu oameni reali care mai degrabă au fost înfrânți, dintre care unii s-au ridicat. Vezi Evrei 11. Din aceștia Dumnezeu a alcătuit un popor, o rămășiță care, apreciată după unele canoane ale dreptății omenești, nu ar mai fi existat. Pentru că nu noi, ci El ne face biruitori. Așa e istoria noastră aici, în România, o istorie a unor înfrânți biruitori, printre care îi văd și pe ai mei. Să-i facem loc Lui, să continue să biruiască.

Cred că cei mântuiți, mulțimea de nenumărat este alcătuită din nenumărații oameni obișnuiți care au învățat să meargă de mână sau la braț cu Isus prin această vale a umbrei morții care este viața. Aceasta este o lecție care rezultă și din istoria noastră, a Bisericii Adventiste din România. Deși cârtim, ironizăm și suntem uneori chiar cinici – ce șansă că la poarta Împărăției nu stăm noi! –, prin poarta aceasta vor trece mulți, iar unii, surprinzător, dintre aceia care au trecut cândva pragul sanctuarului Bisericii Adventiste din România, Labirint 116. Să-l păstrăm, ca mărturie, până la venirea Mântuitorului.” ■

Beniamin Roșca este pastor pensionar.

LASĂ-L PE EL!

Gândul mă poartă cu mulți ani în urmă, când începeam un nou an școlar. Așteptam să sosească prima zi de școală, când găseam pe bănci manualele, iar părinții îmi cumpărau caiete. Urma partea de acasă, îmbrăcarea cărților și caietelor cu acea coală albastră de care îmi mai amintesc doar cei care au o anumită vârstă... Apoi se lipea pe fiecare carte și caiet câte o etichetă. Cu timpul, coala albastră a fost înlocuită de copertile de plastic, care aveau un loc special unde se introducea eticheta. Astăzi, dispunem de alte metode și dispozitive, cum ar fi aparatul din imagine. Acesta îți imprimă eticheta cu textul dorit, în mărimea și culoarea dorită, este autoadezivă, frumoasă și practică. Rememorând anii de școală, gândul m-a dus la un personaj din Biblie care punea etichete, deși menirea lui era total diferită. Avea o slujbă nobilă, trebuia ca cei care veneau la el să găsească alinare, sfat și ajutor și să plece cu bucurie în suflet că au fost ascultați și înțeleși.

1 Samuel cap. 1 ne vorbește despre Ana, despre supărarea ei și despre vizita anuală la Templul din Silo. Doar că, în loc de mângâiere, Eli, marele-preot, așezat pe un scaun lângă unul din ușorii Templului Domnului (cap.1, v. 9), nu avea altceva mai bun de făcut și, din acel loc strategic, eticheta fiecare persoană care trecea pe lângă el. Când Ana a depășit timpul normal al unei rugăciuni (v. 12), Eli a pus eticheta: a fost de ajuns să se uite la gura ei – v. 13 u.p. „Eli credea că este beată.”

Dacă s-ar fi oprit aici, poate ar fi fost mai înțelept. „Dacă tăceai, filozof rămâneai” – spune proverbul atât de cunoscut. Dar el continuă și etichetează cu glas tare: „Până când vei fi beată? Du-te de te trezește!” (v. 14). Personal nu cred că ai nevoie de studii academice pentru a deosebi o femeie cu o mare durere în suflet, de o femeie beată...

Dar eticheta a fost pusă. De o mare valoare este răspunsul Anei (v. 15 și 16): „Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei și n-am băut nici vin, nici băutură amețitoare, ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului. Să nu iei pe roaba ta drept o femeie stricată, căci numai prea multa mea durere și supărarea m-au făcut să vorbesc până acum.”

Îmi place să cred că răspunsul Anei a fost ca un duș rece pentru Eli, care încearcă să repare ce stricase: „Du-te în pace și Dumnezeu lui Israel să asculte rugăciunea pe care l-ai făcut-o” (v. 17).

Mă gândesc că de multe ori și noi facem la fel. Punem etichete. Etichetăm în stânga și în dreapta, după criteriile noastre. Judecăm, tragem concluzii, de multe ori pripite și greșite.

Maica Teresa de Calcutta spunea: „Dacă îi judeci pe oameni, nu mai ai timp să-i iubești.” Ce-ai zice dacă L-am lăsa pe Dumnezeu să pună El etichetele? Cu siguranță nu va greși, așa cum facem noi.

David Îl invită pe Dumnezeu să pună eticheta în dreptul lui (Psalmii 139:23,24): „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei! Fii înțelept, așa că LASĂ-L PE EL! ■

Mircea Bugescu locuiește în Spania.

**„DACĂ ÎI JUDECI PE OAMENI, NU MAI AI TIMP SA-I IUBEȘTI.”
CE-AI ZICE DACĂ
L-AM LĂSA PE
DUMNEZEU
SĂ PUNĂ EL
ETICHETELE? CU
SIGURANȚĂ NU VA
GREȘI, AȘA CUM
FACEM NOI.**

MĂRTURII ALE HARULUI (2)*

„CHEAMĂ-MĂ ÎN ZIUA NECAZULUI ȘI EU TE VOI IZBĂVI, IAR TU MĂ VEI PROSLĂVI.” (PSALMII 50:15)

„PENTRU CĂ ZICI: «DOMNUL ESTE LOCUL MEU DE ADĂPOST!» ȘI FACI DIN CEL PEAÎNALT TURNUL TĂU DE SCĂPARE, DE ACEEA NICIO NENOROCIRE NU TE VA AJUNGE, NICIO URGIE NU SE VA APROPIA DE CORTUL TĂU.” (PSALMII 91:9,10)

ARMATA

„Servicii creștine”

În anii 1930, la Școala de Sabat se punea întrebarea: „Câte servicii creștine a făcut fiecare?” Serviciile creștine reprezentau activități de ajutorare.

Vă ofer un exemplu de servicii creștine. Locuiam în Roșiorii de Vede. Proprietara avea 90 de ani. Fiul ei era general de armată și invalid de război. Când venea din București în Roșiori să își vadă mama, a auzit că suntem adventiști. Ne privea de sus, distant și cu dispreț. Eu eram preșcolar. Când bătrâna venea la magazie să ia lemne cu roaba, eu o vedeam pe fereastră și ieșeam să o ajut. Mă ofeream să ducem roaba amândoi, pentru că era grea. Când trebuia să o ajut la apă, nu reușeam să car decât jumătate de găleată – atât puteam eu să car. Generalul mi-a oferit câteva atenții și apoi a zis: „Și acum, acasă!” Bătrâna, cu lacrimi în ochi, i-a spus generalului: „De ce ai făcut acest lucru? Este un copil extraordinar. Cu el car și lemnele, și apa.” Atunci generalul și-a cerut scuze și mi-a adus tot felul de cadouri, încât mi-a umplut brațele. Astfel de experiențe erau frecvente în acea vreme și toate aceste „servicii creștine” le făceam cu bucuria slujirii.

Cărțile, în vremea legionarilor

Tatăl meu, pastorul Dumitru Paraschiv, auzise că pe unde trec legionarii nu mai rămâne nicio carte. Aceștia au venit iarna cu sania trasă de cai. Așa că tata a dat lemnele la o parte, a săpat o groapă și a îngropat o ladă căptușită cu tablă, pentru a nu intra șoarecii. A pus toate cărțile din Spiritul Profetic, selectându-le pe cele legate, nu broșate. Caii legionarilor erau transpirați, nechezau, iar comisarii cărau cărțile găsite la sanie. După ce au umplut sania de cărți, l-au ridicat pe tătucul, care s-a întors după patru zile doar cu câteva cărți în brațe. Dar cărțile îngropate în magazie au rămas

neatinse. După ce am absolvit Seminarul Teologic, am primit cadou toate acele cărți din lada căptușită cu tablă.

În ce relație se aflau adventiștii cu comuniștii

Pe vremea legionarilor, comuniștii și adventiștii au stat uneori împreună la închisoare. Pastorii țineau predici, se rugau și cântau împreună cu comuniștii. După plecarea legionarilor, la scurtă vreme, au venit comuniștii la putere. Aceștia le-au promis funcții tentante pastorilor adventiști. Însă aceștia au spus: „Nu!” Noi suntem în slujba lui Dumnezeu pe viață. Rămânem prieteni sau tovarăși de suferință.”

Experiențe la muncă în agricultură

La Fetești am întâlnit doi adventiști, și anume Mihai Manea și Jenică Apostol. Mihai Manea lucra la Evidență, iar Jenică Apostol, de profesie contabil, lucra la Contabilitate. Comandantul le spunea „băieții mei”. Lucrau foarte corect și îngrijit. Era o încântare să deschizi un registru de-al lor. Dar acești băieți aveau și un mare „defect”: nu lucrau sâmbăta. Și pentru acest lucru, de la sala de mese, trebuia să meargă singuri la închisoare. Acolo ne-am întâlnit și am format o grupă de rugăciune și de studiu. Doar în perioada cursurilor de normatori am avut probleme cu Sabatul. Apoi, toți normatorii au primit gradul de sergent-major, de care am beneficiat și eu. După ce s-a încheiat un trimestru, am primit și drapelul de producție pentru rezultate bune. Timp de doi ani, până la eliberare, nu a mai plecat de la noi.

Degeaba aveam drapelul de producție și drept la permisiu și învoiri, că sergentul politic nu voia să semneze pentru permisiu. Am fost nevoit să semnez și pentru el. Când ofițerul politic a fost de serviciu pe garnizoană, mi-a adunat aceste bilete, le-a dus la comandant și a cerut pedepsirea mea. Comandantul mi-a dat de făcut cinci zile de arest la garnizoană. Când a venit ziua în care trebuiau întocmite statele de plată, comandantul i-a spus ofițerului politic: „Acum du-te și scoate-l

* Prima parte a acestui material a fost publicată în *Curierul Adventist* din iulie 2015.

pe Paraschiv din arest. Dacă nu, faci tu statele de plată.” Atunci pentru prima dată am reușit să stau de vorbă cu ofițerul politic, care m-a întrebat: „De ce semnezi în două locuri?” Eu am răspuns: „Întrebați-l pe sergentul Stoenescu câte bilete de voie a semnat... Nu era colegial să vă informez, de aceea am tăcut.” După această discuție, lucrurile au intrat pe un făgaș normal. Probleme mai aveam doar cu hrana. Când veneau sărbătorile de iarnă și se dădea doar porc, eu nu puteam să mănânc decât pâine. Atunci am fost trecut la hrană rece și primeam marmeladă, scrumbie afumată, hering în ulei sau sos de tomate. Toate acestea le consumam la birou, nu la sala de mese, și împărțeam cu sergentul politic. Acum deveniserăm prieteni!

Întâlnire în timpul inundațiilor

Un fost camarad cu care făcusem armată, eliberat cu limită de vârstă, lucra pe un vas – Salvador – venit pentru a salva animalele fermei. Acesta m-a recunoscut și m-a dus într-o încăpere frumoasă, unde dormea el, și mi-a dat voie să mă odihnesc. Dar după ce apele au început să scadă, au primit ordin să se întoarcă la Cernavodă cu vasul Salvador. Însă apa fiind peste malurile Dunării, iar capetele tuturor erau tulburate de vinul renumit de la Rasova, vasul s-a izbit puternic de malul invizibil și s-a răsturnat. Însă, din acel balans, vasul și-a revenit în poziția normală. Tot personalul, îngrozit, s-a urcat pe bacul pentru

salvarea animalelor. Exista posibilitatea ca vasul să nu își mai revină și atunci s-ar fi produs scufundarea. După ce m-am trezit și eu și am ieșit la suprafață, camaradul cu care făcusem armată, care știa că aveam probleme cu sâmbăta și cu mâncarea necurată și care mă considera un sfânt, s-a plecat în genunchi în fața mea și a zis: „Vă rog iertați-mă că am uitat de dvs., domnule sergent major. Și v-aș fi avut pe conștiință.” Eu am răspuns: „Nu este nimic, pentru că Dumnezeu nu m-a uitat.” Și acel camarad al meu a rămas convins că numai datorită mie a salvat Dumnezeu vaporul de la scufundare. Regret că de atunci nu l-am mai întâlnit niciodată.

Psalmii 50:15 spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului și eu te voi izbăvi, iar tu mă vei proslăvi.”

GREUȚĂȚI LA LOCUL DE MUNCĂ

La sediul central I.D.E.B., la sala centrală, alegeri sindicale

Lucram la Întreprinderea de Distribuție a Energiei București (I.D.E.B.). Cei din partid (Partidul Comunist – n.r.) și sindicat formau prezidiul. Toți erau prezenți, iar cei din prezidiu ne priveau. Se deschide ședința și se anunță ordinea de zi. Apoi încep propunerile. A treia propunere pentru alegeri a fost Ioan Paraschiv. Dar odată cu propunerea mea încep și contestațiile. Se ridică cineva din prezidiu, un ad-

**PE DRUMUL
CREDINTEI
IOAN
PARASCHIV**

**UNEORI NOI NE
SIMȚIM LINIȘTIȚI
ÎN ANONIMAT. DAR
DUMNEZEU ZICE:
„VEȚI FI MARTORII
MEI.”**

versar al adventiștilor, nepot al dr. Margareta, căsătorită cu ing. Bujor. Ambii adventiști și plecați peste graniță. Această persoană s-a ridicat și a spus: „Tovarășul Paraschiv are o religie care este incompatibilă cu funcția propusă.” Dar colegii mei din casieria Grant îmi iau apărarea și spun: „Poate nu știi că religia este garantată de Constituție. Sau dumneata cunoști altă constituție. Este om cinstit și capabil!” Văzându-se încolțiți, au spus: „Votul va pune capăt discuțiilor.” Votul a fost favorabil.

Uneori noi ne simțim liniștiți în anonim. Dar Dumnezeu zice: „Veți fi martorii Mei.”

Ziua de inventar

Facturile emise și neincasate trebuiau inventariate lunar. De foarte multe ori, această zi de inventar cădea sâmbăta, iar eu eram absent nemotivat. Comisia formată din membri marcanți din conducere venea prin rotație și de fiecare dată numele meu era trecut absent nemotivat. Comisia îl obliga pe șeful de centru să dea notă explicativă pentru această lipsă a mea. Dar șeful de centru răspundea: „Nu mă puneți să scriu prostii... Am să scriu că aș vrea să fie toți ca el. Nu îl cunoașteți. El instruește toate cadrele angajate. Este cel mai vechi, cel mai priceput și cel mai bun la toate. La parte la toate consultările noastre interne.” În cele din urmă, hârtia pentru nota explicativă rămânea tot albă, pentru că, alături de Dumnezeu și prin rugăciune, totul devine sigur.

Lucrări care nu erau în fișa postului

Eu nu lucram sâmbăta, în schimb lucram duminica până la ora 14. După această oră nu mai puteam deranja locatarii pentru citirea contorului de energie și plata facturii. Apoi mergeam acasă, mâncam, luam carnețelul cu schița blocurilor și lucram până seara la ora 21 sau chiar 22.

Prin trecerea de la zona stradală a planificării la zona de blocuri se produceau multe încurcături în lucrările de citire și încasare a energiei electrice. Pentru a instaura ordinea, a fost nevoie de o schiță exactă a tuturor blocurilor din fiecare cartier. Am început cu sectorul particular, care a durat un an. Schița cu asociațiile de proprietari a durat trei luni, iar cea cu sectorul socialist, încă trei luni. Colegii care cunoșteau bine condițiile foarte grele în care s-a lucrat un timp, când am trecut pe noua planificare spuneau: „Cum ai atâta răbdare și de unde ai avut timp, căci acest lucru nu se face ușor? În plus, nu ai nicio obligație să faci aceste lucrări.” Am fost pe punctul de a renunța când lucrurile erau foarte complicate, dar nu am renunțat.

Cel mai greu era când începea să plouă, sau pe ger, când trebuia să scriu cu mânuși, iar pixul îngheța. Mă rugam Domnului să nu mă descu-rajez, pentru că schița trebuia terminată până la transcrierea registrelor cu abonați. Dintr-un haos total, la o ordine perfectă. Slavă Celui de Sus, El m-a ajutat. Faptul că am făcut această ordonare a planificării a fost răsplătit cu o recompensă, prin care am putut ajunge cu Evanghelia la unele persoane din conducerea întreprinderii.

Recompensa

Pentru că am conceput această planificare ca o activitate benevolă, mi s-a oferit posibilitatea de a activa până la pensionare în aceeași zonă, fără rotirea sectorului. Așa l-am putut cunoaște pe directorul general, Ion Mihalache, cu care m-am împrietenit după ce i-am spus că am terminat teologia. Acesta a fost de acord să facem împreună un studiu al Bibliei. Aceste studii durau uneori până la 2-3 ore. Directorul mi-a arătat biblioteca lui, cu câteva Biblii în română, engleză, franceză și germană, pe care le-am consultat împreună. Avea o colecție cu toate religiile lumii, la care făcuse rezumate.

După circa doi ani a ieșit la pensie. Când pastorul Lucian Cristescu a prezentat o serie de conferințe la Biserica Adventistă Popa-Tatu, domnul director general era în față, pe primul rând, și a spus despre pastorul Cristescu că este „tobă de carte”. Directorul a venit la patru conferințe, după care nu a mai venit. Cu soția directorului mă cunoșteam de peste 20 de ani. Aceasta mă sună într-o zi și îmi spune: „Domnule Paraschiv, ne cunoaștem de mult... Dar vă rog să nu mai sunați aici că va închid telefonul. Soțul meu a înnebunit. Vrea să se facă adventist. I-am spus că divorțez!”

Directorul general, care era bolnav de cancer și avea nevoie de îngrijire, a ales să nu mai participe, ca să rămână familia unită. Însă citea acasă din Biblie. Ieșise la pensie, dar ne mai întâlneam în zona Piața 1 Mai. Văzând că a trecut ceva vreme de când nu ne mai văzusem, am mers la el acasă. Am sunat și mi-a răspuns soția, care mi-a spus că a decedat de aproape două luni. I-am transmis condoleanțe și am plecat plângând. Bunul Dumnezeu va ține cont de dorința inimii lui. Îngerul păzitor va avea grijă ca în Împărăția lui Dumnezeu să ne ducă la cei dragi pentru care ne-am ostenit. ■

Ioan Paraschiv, Comunitatea Popa Tatu, București

„ISUS S-A APROPIAT DE EI, A VORBIT CU EI ȘI LE-A ZIS: «TOATĂ PUTEREA MI-A FOST DATĂ ÎN CER ȘI PE PĂMÂNT. DUCETI-VĂ ȘI FACEȚI UCENICI DIN TOATE NEAMURILE, BOTEZÂNDU-I ÎN NUMELE TATĂLUI ȘI AL FIULUI ȘI AL SFÂNTULUI DUH. ȘI ÎNVĂȚAȚI-I SĂ PĂZEASCĂ TOT CE V-AM PORUNCIT. ȘI IATĂ CĂ EU SUNT CU VOI ÎN TOATE ZILELE, PÂNĂ LA SFÂRSITUL VEACULUI. AMIN.»”
(MATEI 28:18-20)

CONTEXTUL TEMATIC AL SANCTUARULUI ÎN EPISTOLA CĂTRE EVREI

Ca adventiști, revenim mereu la câteva teme fundamentale care au făcut atât de specifică doctrina noastră: Sabatul, nemurirea condiționată, stilul de viață sănătos și sanctuarul. Dacă unele din acestea sunt susținute și de alte confesiuni, doctrina sanctuarului rămâne specific adventistă și nicio altă biserică nu o împărtășește. Din acest motiv mi-am propus să revedem câteva elemente inedite din perspectiva Epistolei către evrei. Tema sanctuarului ceresc este tratată pe larg în această epistolă și este de importanță fundamentală s-o înțelegem, fiindcă de ea depinde cum înțelegem „rolul” și „slujba” lui Isus în ceruri.

Considerații despre epistolă

La prima citire, descoperim că autorul nu este străin de subiectul sanctuarului, dimpotrivă oferă multe detalii care ne sugerează că este un bun cunoscător al acestui argument. Din punct de vedere literar, ne aflăm în fața unui text complex pe care nu reușim să îl încadrăm în niciun tipar. În anii 800, teologii vremii se întrebau dacă este o scrisoare sau o predică. În încercarea de a răspunde la această întrebare, au fost scrise mii de pagini și, cum era de așteptat, aceste studii au avut drept rezultat nașterea altor întrebări: Putem vorbi de o simplă homilie? O predică cu caracter teologic-apologetic? Un text de încurajare? Un tratat midrasic? O disertație epidictică? O predică sau un discurs polemic? O colecție de idei? Operă literar-teologică sau filozofico-religioasă? Iată câteva din aceste întrebări¹, la care se pot adăuga și altele.

Evident că nu putem răspunde în grabă. Epistola nu are introducerea caracteristică, nu se prezintă autorul, nu sunt referințe la destinatari și nici salutul inițial. Am putea să ne gândim la o predică? Această idee pare să fie subliniată de faptul că nu găsim nicăieri referințe la un „text scris”, ci doar la „discurs” (Evrei 5:11; 8:1), sau la „cuvânt” (Evrei 6:9; 9:6). Pe lângă aceasta, am putea adăuga și elementele retorice pe care le gă-

sim în frazele care se repetă (Evrei 1:1-4; 2:1-4; 5:7-10; 7:26-28; 10:19-25), structurile chiasmice (Evrei 5:1-10; 7:18), rimele interne (Evrei 5:8; 6:20), repetițiile – *anafore* – (Evrei 5:6; 6:20; 7:11) și limbajul retoric-pedagogic (Evrei 5:11-18; 12:4-11), uneori metaforic² (Evrei 5:13-14). Toate acestea pot sugera că avem de-a face cu o predică.

Totodată nu putem nega și elementele care ne fac să ne gândim la o epistolă, dacă introducerea este specifică unui discurs, finalul este tipic pentru o scrisoare: o referire la „fratele” Timotei (Evrei 13:23), o cerere de rugăciune (Evrei 13:18), binecuvântările tipice, informațiile și urarea de a-i revedea pe destinatari sunt argumente pentru un text scris. Deci putem să vorbim de o epistolă³.

Sunt și argumente pentru o predică tematică, creștină, care ar fi putut să fie mai târziu trecută în scris. Giuseppe De Virgilio, în prezentarea Epistolei către evrei, afirmă că mulți cercetători cred că avem de-a face cu un „îndemn” (Evrei 13:22) în stil pastoral (Evrei 2:1-4; 3:7-4,16; 5:11-6:20; 10:19-39; 12:1-13,18).

Foarte elegant, Marcheselli-Casale, după ce ia în considerație diferite opinii, confirmă că avem de-a face cu „un mister literar”⁴, după cum susținea și Valkenauer, care afirma mai înainte, împreună cu Moffat⁵, că nu este posibil să atribuim Epistolei către evrei un stil precis fiindcă este prea complexă. Părerea mea este că nici măcar nu este necesar, fiindcă nu acesta este scopul epistolei, dar dacă insistăm, atunci fără să greșim putem spune că are o structură proteiformă, multiplă, după cum sunt și temele pe care le abordează.

Contextul tematic

Autorul Epistolei către evrei, în acord cu gândirea din timpul său, a „împrumutat” patru

**MARE-PREOT
IN CERURI
BENONE
LUPU**

**„CĂCI N-AVEM UN
MARE-PREOT CARE
SĂ N-AIBĂ MILĂ DE
SLĂBICIUNILE NOAS-
TRE, CI UNUL CARE
ÎN TOATE LUCRURILE
A FOST ISPITIT CA ȘI
NOI, DAR FĂRĂ PĂCAT.
SĂ NE APROPIEM,
DAR, CU DEPLINĂ
ÎNCREDERE DE SCAU-
NUL HARULUI, CA SĂ
CĂPĂTĂM ÎNDURARE
ȘI SĂ GĂSIM HAR,
CA SĂ FIM AJUTAȚI LA
VREME DE NEVOIE.”
(EVREI 4:15-16)**

**ÎN TIMP CE MOISE
URCA PE MUNTE
CA SĂ ÎL DESCOPE-
RE PE DUMNEZEU,
ISUS SE COBOARĂ
CA SĂ ÎL FACĂ
CUNOSCUȚ PE
DUMNEZEU ȘI ÎN
TIMP CE MOISE
„POARTĂ” LEGEA
LUI DUMNEZEU
LA POPOR COBORÂ-
RÂND, ISUS, PRIN
ÎNĂLȚARE, POARTĂ
OMUL ÎNAINTEA
LUI DUMNEZEU.**

Sinai ceresc	Exod Canaan	SANCTUARUL	Exod Canaan	Sinai ceresc	Nota finală
1:1–2:18	3:1–4:13	4:14–10:18	10:19–12:17	12:18-29	13:1-14

imagini-cheie din Pentateuch: „Sinai”, „Exodul”, „Sanctuarul” și „Canaan”, ca să descrie temele fundamentale ale cărții: sacrificiul, preoția, legământul și sanctuarul. Partea principală a epistolei este dedicată lucrării de mijlocire a lui Isus în sanctuarul ceresc. Fără a intra în detalii structurale, iată linia tematică prin care se demonstrează că sanctuarul este partea centrală a epistolei.

Aceste patru teme străbat întreaga epistolă. Autorul scrie ca să confirme că Isus este Jertfa, Preotul și Garantul unui nou legământ în sanctuarul din ceruri (Evrei 8:1-5; 9:11.12:25-26).

Imaginea „Sinai ceresc”

Privind cele două pericope: din Evrei 1:1-2,18 și 12:18-29, descoperim diverse elemente de asemănare între capitolele mai sus citate și experiența de pe muntele Sinai. Prima dintre ele este *Revelația*. Descrierea prezentării lui Dumnezeu pe muntele Sinai⁶ se regăsește oglindită în primele și ultimele capitole din Evrei; Tatăl, care pe munte a

vorbit prin Fiul, în Evrei, după ce „a vorbit în timpuri străvechi prin patriarhi și profeți” (Evrei 1:1), „în aceste zile” (Evrei 1:1-2,18) a vorbit prin Fiul. Așadar, Tatăl Îl prezintă pe Fiul. În ultima prezentare „Sinai” pe care o găsim în Evrei 12:23-24, imaginea este răsturnată și Fiul este cel care Îl prezintă pe Tatăl.

Important este să notăm un alt element de asemănare între muntele Sinai și imaginea „Sinai ceresc”. Moise este invitat să „urce pe munte” (Exodul 19:3; 24:1,9,12,15) să-L întâlnească pe Domnul (Exodul 34:28); coborând de pe munte, el Îl prezintă pe Dumnezeu poporului care aștepta, arătându-le Legea și planurile sanctuarului (Exodul 34:29).

În Epistola către evrei găsim aceeași dublă mișcare construită pe un *ritual de trecere* cu referire la Isus și Tatăl. În Evrei 1, Isus coboară „la sfârșitul acestor zile” (v. 2) pentru a-L descoperi pe Tatăl. Odată ce această misiune a fost realizată, El este înălțat la Tatăl ca să facă ispășirea păcatelor. Se coboară ca să fie înălțat. *Ritualul de*

trecere din versetele 1-4 se regăsește în versetele 9-18. „El a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii... ca apoi să fie încununat cu slavă și cinste”. Coborârea la care face referire apostolul, „mai prejos decât îngerii” este o referire la locul unde se află oamenii care, așa cum spune versetul 7, „au fost creați pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii”. În timp ce Moise urca pe munte ca să Îl descopere pe Dumnezeu, Isus Se coboară ca să Îl facă cunoscut pe Dumnezeu și în timp ce Moise „poartă” Legea lui Dumnezeu la popor coborând, Isus, prin înălțare, poartă omul înaintea lui Dumnezeu.

Asemănarea dintre muntele Sinai și imaginea „Sinai ceresc” se bazează și pe folosirea cuvântului *λαλέω* (*laleo*) „a vorbi”. La început, pe munte, „Domnul a zis (**λέγω**) lui Moise” (Exodul 19:10)⁷ și „a zis (*λαλέω*) toate aceste cuvinte” (Exodul 20:1), în același fel cum în Evrei „Dumnezeu a vorbit (*λαλέω*) în vechime [...], dar în ultimul timp a vorbit (*λαλέω*) prin Fiul” (Evrei 1:1).

Și un alt element pe care nu putem să-l neglijăm este cuvântul sânge (*aima*), pe care îl găsim atât pe muntele Sinai, în jertfa lui Moise (Exodul 24:5-7), cât și în Evrei, unde se afirmă că Fiul pecetluiește totul cu „sângele Său” (Evrei 12:24).

Imaginea „Exod/Canaan”

Imaginile doi și trei „Exod/Canaan”, sunt stâlpii pe care este construită imaginea a patra, centrală, „Sanctuarul”, care este argumentul cel mai important din toată epistola. Cele două imagini, „Exod/Canaan”, împrumutate din Vechiul Testament sunt într-o legătură așa de strânsă, încât se pot identifica una cu cealaltă. În prima parte a epistolei (Evrei 3:7-4:13) este prezentată călătoria lui Israel către Canaanul pământesc, în ultima parte (Evrei 10:19-12:3) se vorbește despre poporul credinței în drum spre Canaanul ceresc.

Moise, conducătorul pământesc al poporului în timpul Exodului (Evrei 3:5-6) timp de „patruzeci de ani” (Evrei 3:17-18), este tipul lui Mesia, care conduce poporul credincioșilor către Canaanul ceresc (Evrei 3:6). În a doua imagine „Exod/Canaan”, pe care o găsim în Evrei 10:19-12:17, în locul Exodului găsim călătoria credincioșilor și încurajarea să nu „ezitam”, abandonând speranța. (Evrei 10:23,35,36). Canaanul pământesc (Evrei 4:1-8) reflectă în oglindă Noul Ierusalim, Canaanul ceresc, spre care se îndreaptă poporul lui Dumnezeu (Evrei 11:1-40), iar odihna din Țara promisă este tipul pentru odihna mântuirii. În capitolul 4, autorul recheamă trecutul ca să construiască viitorul din Evrei 12:19-24. Odihna trecutului este model pentru odihna viitorului.

Imaginea „Sanctuarul”

Tema principală a epistolei este sanctuarul ceresc și slujba lui Isus în cer. Pentru înțelegerea ei, autorul folosește imaginea „sanctuarul”. Din trei sprezece capitole, câte are toată epistola, jumătate sunt dedicate acestei teme (Evrei 4:14-10:18). În acest spațiu regăsim toate temele majore: sacrificiul, preoția, legământul și sanctuarul, amplificate și aplicate la Isus Hristos. Dacă privim cu atenție

aceste șase capitole, putem nota la nivel structural cât de evidente sunt aceste teme:

4:14-5:14 Marele-Preot	7:1 Marele-Preot
6:13 Avraam	7:2-10 Melhisedec/Avraam
6:14-19 Jurământ/Legământ	7:20-21 Jurământ/Preoție
6:18 Făgăduința	7:22 Legământ
6:19-20 Cortul ceresc	7:26-28 Preot „în cerurile preainalte”
8:1-2a Sanctuarul ceresc	
8:2b Cort ceresc	9:1-5 Cort ceresc
8:3a Preoți evrei	9:6-7 Preoți evrei
8:3b Sacrificii	9:9,19;10:1-5 Sacrificii
8:3c-4 Isus/Preot	9:8-12:24 Templu ceresc
8:3d Isus/Sacrificiu	9:14,25-28 Isus/Sacrificiu
8:5 Templu ceresc	9:12 Preot ceresc
8:6-13 Legământ	9:13-20;10:6-18 Legământ

Evrei 8:1-2 este inima teologică a întregii epistole, cu centralitatea preoției lui Isus în sanctuarul din cer. Ea este coloana principală a întregului discurs pe care îl face autorul.

Concluzie

În ciuda faptului că epistola are un stil propriu, poliedric, totuși este construită cu intenția clară de a-L prezenta pe Isus ca Mare-Preot în sanctuarul din cer. Imaginile din Vechiul Testament sunt elementele care construiesc *Ritualul de trecere* (înțeles în termenii întrupării și înălțării lui Isus) într-o *dinamică spațio-temporală* care are de-a face cu un spațiu-timp unde se desfășoară planul salvării. Acest *spațiu timp* este locul de întâlnire dintre Dumnezeu și om. În vechime era muntele Sinai, cortul lui Moise, Templul; în Evrei este muntele Sion, Tronul lui Dumnezeu, sanctuarul ceresc, Noul Ierusalim cu „adunarea în sărbătoare a îngerilor” (Evrei 12:22), de care suntem invitați să ne apropiem. ■

ÎN CIUDA FAPTULUI CĂ EPISTOLA CĂTRE EVREI ARE UN STIL PROPRIU, POLIEDRIC, TOTUȘI ESTE CONSTRUITĂ CU INTENȚIA CLARĂ DE A-L PREZENTA PE ISUS CA MARE-PREOT ÎN SANCTUARUL DIN CER.

Dr. **Benone Corneliu Lupu** este pastor în Roma, Italia.

¹ C. Marcheselli-Casale, *Lettera agli Ebrei*, Milano 2009, 40.

² L. Hermut, *Reflection of Rhetorical Terminology in Hebrews, in Hebrews: Contemporary Methods-New Insights*, Atlanta 2005, 199-210.

³ Pentru F.D. Nichol este o scrisoare scrisă de Pavel: *The Epistle of Paul the Apostle to the Hebrews, in F.D. Nichol, Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 19802, VII, 387.

⁴ E. Grässer, «Neue Kommentare zum Hebräerbrief», *Theologisches Rundschau* 56 (1991) 113-139.

⁵ Moffat, *Exegetical Commentary*, 27.

⁶ W. Binni – B.G. Boschi, *Cristologia primitiva: dalla teofania del Sinai all'io sono giovanneo*, Milano 2004, 32.

⁷ Vezi Exodul 24:3 și Evrei 1:1-2.

ESTE SUFLETUL NEMURITOR? (3)

SAUL NU L-A VĂZUT EL ÎNSUȘI PE AȘA-ZISUL SAMUEL, CI UN MEDIUM SPIRITIST. SAUL S-A ÎNCHINAT PÂNĂ LA PĂMÂNT ÎN FAȚA UNEI FIINȚE DESCRISE DE O VRĂJITOARE, O FIINȚĂ CARE NU PUTEA FI SAMUEL, CI DOAR UN DEMON CĂRUIA I S-A PERMIS SĂ PERSONIFICE PE PROFETUL LUI DUMNEZEU.

În cea de-a doua parte a acestei serii vom discuta puținele pasaje care par să contrazică învățătura generală a Scripturilor. Nu este totuși nicio neconcordanță între aceste pasaje și învățătura generală cu privire la starea oamenilor în moarte, dacă se urmează regulile universale de interpretare a oricărui pasaj biblic. Iată câteva din aceste reguli:

a) Biblia se interpretează singură (1 Petru 1:20,21). Trebuie căutat în Scripturi care este învățătura generală cu privire la un anumit subiect. Ca un exemplu, dacă Biblia vorbește în sute de pasaje despre înviere și niciodată despre întruparea așa-ziselor suflete, învățătura generală a Scripturilor este învierea morților.

b) Nu trebuie formată niciodată o doctrină pe baza pasajelor simbolice sau care descriu o viziune profetică sau o parabolă. Se pot forma doctrine pe seama învățăturilor clare ale unei parabole, dar nicidecum pe seama detaliilor parabolilor.

c) În interpretarea oricărui pasaj trebuie să se țină cont de contextul imediat al pasajului (versetele dinainte și de după) și apoi de contextul lui general (întreaga Biblie).

d) Înțelegerea termenului în original este de ajutor atunci când traducerea diferă. Unii traducători ai Bibliei au tradus conform credinței populare a timpului lor. De exemplu, termenul „*hades*” în limba greacă înseamnă simplu „Locuința morților”, „groapă”, sau „adânc”. Termenul însă este tradus de mulți cu „iad” și, pentru că grecii credeau într-o pedeapsă cu foc și pucioasă pentru veșnicie, termenul în sine a primit astfel de conotații. Din fericire, după cum am văzut, traducerea Cornilescu preia conceptul original al termenului *hades* în greacă (sau *sheol* în ebraică), „Locuința morților”.

e) Uneori, o cunoaștere a culturii timpului ne poate ajuta să înțelegem la ce anume se referă în mod concret pasajul. Trebuie să ne aducem aminte că Biblia a fost scrisă în primul rând pentru oamenii timpului scrierii ei și, cel mai probabil, ei, ca și noi, aveau imagini și termeni care nu aveau nevoie de explicație pentru că toți înțelegeau despre ce era vorba. Citind însă după 2000 de ani și trăind într-o cultură cu totul diferită, acele imagini sau figuri de stil nu ne spun prea mult.

1 Samuel 28:13-19 – Profetul Samuel, mort de ani de zile, vorbește lui Saul

O citire atentă a pasajului și a contextul lui imediat (capitolul 28) face foarte clară interpretarea lui. Iată câteva din lucrurile importante aflate în contextul imediat al pasajului, care ne ajută în interpretarea lui:

a) Filistenii au pornit la război împotriva lui Israel (v. 1-4);

b) La vederea taberei filistenilor, Saul a fost cuprins de groază și o presimțire sumbră a pus stăpânire pe el (v. 5);

c) Saul a întrebat pe Domnul, și Domnul a refuzat să-i răspundă prin mijloacele rânduite de El (v. 6);

d) Văzând că Dumnezeu nu răspunde, Saul se hotărăște să calce porunca expresă a lui Dumnezeu și caută să folosească serviciile unui medium spiritist (v. 7)

Aici se află primul indiciu că nu Dumnezeu i-a vorbit lui Saul prin „așa-zisul” Samuel sculat din morți: dacă nu i-a răspuns prin mijloacele rânduite de El, urma El oare să se lase înduplecat și să-i răspundă lui Saul prin ceva pe care El însuși îl declară ca fiind o urâciune? (Exodul 22:18; Leviticul 19:31; 20:27; Deuteronomul 18:10,11). De fapt, Saul însuși, în perioada bună a vieții lui, omorâse pe aproape toți vrăjitorii din țară, împlinind porunca expresă a lui Dumnezeu din Leviticul 19:31: „Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască” (v. 3).

e) Femeia vrăjitoare care funcționa ca un medium spiritist l-a văzut pe așa-zisul Samuel și ea i-a descris lui Saul ce a văzut (v. 12). Saul a acceptat fără nicio problemă descrierea ei, întrucât ea corespundea ultimei amintiri pe care el o avea cu privire la profet: bătrân, învelit cu o manta, înfățișare dumnezeiască (v. 13, 14).

Să reținem acest aspect important: Saul nu l-a văzut el însuși pe așa-zisul Samuel, ci un medium spiritist. Saul s-a închinat până la pământ în fața unei ființe descrise de o vrăjitoare (v. 14), o ființă care nu putea fi Samuel, ci doar un demon căruia i s-a permis să personifice pe profetul lui Dumnezeu (Deuteronomul 32:17; Psalmii 106:28; 1 Corinteni 10:20). Aici este un al doilea indiciu major în interpretarea corectă a acestui pasaj. Cum

poate un medium spiritist să trezească din morți un profet al lui Dumnezeu? Are vreo putere un spiritist asupra unui adevărat profet? După cum spune Pavel, „este vreo înțelegere între Hristos și Belial”? (2 Corinteni 6:15).

Un al treilea indiciu major este că așa-zisul Samuel nu se coboară din cer (paradis) să transmită un mesaj lui Saul, ci iese din mormânt. Samuel a fost unul dintre cei mai credincioși profeți ai lui Dumnezeu și, conform învățaturii generale a multor creștini, sufletul lui trebuia să se fi ridicat la Dumnezeu când el a murit. Astfel, el trebuia să coboare din cer și nicidecum să se ridice din pământ. Mai mult, mormântul lui Samuel nu se afla la En-Dor, ci la Rama (v. 3).

f) Un spiritist nu are puterea să învieze din morți, ci doar să comunice cu demonii. El este la dispoziția demonilor și trebuie să transmită ce primește de la aceștia. Dacă înfățișarea luată de demon păstra asemănarea cu Samuel, mesajul transmis era menit să-l îngroape pe Saul în descurajare. Demonul îi spune lui Saul ceea ce el însuși știa și simțea – și anume că Dumnezeu va pune capăt curând vieții lui de împotrivire față de voința divină. Demonul nu amintește însă nimic de pocăință și iertare, ceea ce nu era deloc caracteristic lui Samuel.

De ce demonul care l-a personificat pe Samuel nu a spus aceasta? Pentru că, așa cum este de așteptat, demonii nu au interesul să îndrepte pe oameni pe cărarea pocăinței și a iertării, ci pe calea păcatului și a deznădejdiei. Astfel, așa-zisa precizare a viitorului din partea Diavolului nu era altceva decât o nouă cursă prin care sufletul lui Saul urma să fie prins și legat în starea de nepocăință și deznădejde.

În acest context, trebuie să înțelegem de ce Domnul Hristos și apostolii nu au îngăduit demonilor care ieșeau din oameni să spună cine sunt și ce fac (Marcu 1:23-25; Faptele 16:16-18 etc.). Mărturia lor nu era decât o cursă pentru suflete. Noi nu avem nevoie de mărturia demonilor cu privire la viitor, ci de Dumnezeu, care ne îndreaptă mereu la ascultare de Legea Sa și singurul care ne poate asigura un viitor și o nădejde (Isaia 8:19,20; Ieremia 29:11).

g) Mesajul transmis de demon nu era o descoperire, ci o ghicire a viitorului.

Orice om poate ghici că, dacă un orb merge pe un drum pe care sunt gropi, există șanse majore ca el să cadă într-una din aceste gropi. Tot astfel, Diavolul a ghicit cu ușurință că Saul este la limita harului lui Dumnezeu prin faptul că Dumnezeu a refuzat să comunice cu el; mai mult, Diavolul știa

că, venind la el și călcând de bunăvoie pe teritoriul lui, Saul de fapt închidea și ultima porțiță prin care ajutorul divin putea să ajungă la el. Dumnezeu Însuși rostise o sentință de moarte împotriva celor ce se duceau să întrebe morții, și Saul, așezându-se de bunăvoie împotriva lui Dumnezeu, urma să suporte consecințele alegerii sale (vezi Leviticul 20:27). El știa, de asemenea, că Dumnezeu îl alesese pe David ca împărat în locul lui și David putea să domnească numai când Saul înceta din viață. De aceea era simplu de ghicit care urma să fie soarta primului împărat al lui Israel. Tot ce demonul trebuia să facă era să fie sigur că Saul nu primește nicio licărire de speranță. Și exact aceasta a făcut prin mesajul său.

Chiar și în starea în care se afla, dacă Saul s-ar fi pocăit sincer, Dumnezeu l-ar fi iertat și, chiar dacă el urma să moară, mântuirea lui urma să fie asigurată. Mai mult, dacă Saul ar fi putut ieși din mreaja demonului cu care a comunicat, el nu și-ar fi luat singur viața și și-ar fi putut salva viața copiilor lui printr-un ordin ca ei să nu participe la bătălia cu filistenii. Prin sinuciderea lui, Saul a împlinit la literă instrucțiunile primite din partea demonului cu care intrase în contact. Saul era deja posedat de forțele răului (vezi 1 Samuel 31:1-4).

Luca 23:43: „Adevărat îți spun (că) azi vei fi cu Mine în rai”

Versetul acesta este folosit de unii pentru demonstrarea credinței populare conform căreia sufletele celor credincioși se urcă direct în rai la moartea lor. În primul rând trebuie observat că nicăieri în acest verset nu se vorbește de „sufletul” tâlharului. Domnul Hristos nu spune că sufletul tău va fi cu mine în rai, ci se referă direct la persoana tâlharului.

Un al doilea aspect este al structurii frazei. În original, prepoziția „că” nu există, ceea ce face ca sensul cuvântului „astăzi” să nu fie acela de zi în care Domnul Isus și tâlharul au mers la cer, ci de ziua în care Domnul Hristos face promisiunea solemnă de a mântui pe tâlharul pocăit. Acest sens este confirmat de faptul că evangheliile fac clar faptul că nici măcar Domnul Hristos nu s-a ridicat la cer în ziua aceea. El îi spune foarte clar Mariei în dimineața învierii, care era a treia zi după moartea Sa: „Nu mă ține că încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20:17). Deci dacă Însuși Domnul Hristos nu a ajuns în „rai” în ziua morții Sale, sensul cuvântului „astăzi” se referă la mo-

**BIBLIA VORBEȘTE
ÎN NENUMĂRATE
RÂNDURI DESPRE
SUFLETUL SAU DU-
HUL OMULUI, DAR
NICIODATĂ
CA FIIND SEPARATE
DE TRUP.**

ÎN PILDA BOGATULUI NEMILOSTIV, DOMNUL HRISTOS NU APROBĂ NICI PE DEPARTE CONCEPȚIILE GRECEȘTI CARE STĂTEAU LA BAZA CONCEPȚIILOR FARISEICE CU PRIVIRE LA JUDECATĂ ȘI PEDEAPSĂ. CA ȘI ÎN PARABOLA ISPRAVNICULUI NECREDINCIOS, ÎN ACEASTĂ PARABOLĂ EL SE FOLOSEȘTE DE ORICE MIJLOC POSIBIL PENTRU A-I AVERTIZA PE FARISEI DE PERICOLUL SPIRITUAL ÎN CARE SE AFLAU DIN CAUZA IUBIRII LOR DE BANI.

mentul solemn când El a făcut acea promisiune. Parafrazând, textul din Luca 23:43 ar suna astfel: „Adevărat îți spun astăzi – în această zi solemnă a morții Mele – vei fi cu Mine în rai”.

Un cuvânt de precauție trebuie spus cu privire la traducerile care, uneori, în dorința de a face mai clar sensul unei fraze, introduc cuvinte sau semne de punctuație care nu sunt în original. De cele mai multe ori, traducătorul introduce propria înțelegere a sensului frazei respective. În cazul acesta, unii traducători au introdus prepoziția „că” (traducerea Cornilescu), iar alții au introdus o virgulă. Nici una, nici alta nu se găsesc în original. Traducerea directă a originalului nu are nevoie de nicio adăugire: „Adevărat îți spun astăzi vei fi cu Mine în rai.”

Din nefericire, unii traducători introduc intenționat cuvinte sau fraze întregi cu scopul schimbării sensului Cuvântului lui Dumnezeu. Mulțumim lui Dumnezeu că trăim într-un timp când traducerile originale sunt la dispoziția tuturor. Mulțumim de asemenea pentru traducătorii care Îl onorează pe Dumnezeu în lucrările lor.

Luca 16:19-31: Pilda bogatului nemilostiv

Mulți se întrebă: „Dacă așa stau lucrurile cu iadul și cu focul veșnic, cum trebuie să interpretăm cuvintele Domnului Hristos din parabola bogatului nemilostiv?”

În această prezentare vom căuta să dăm răspuns la această întrebare și la altele asemenea ei.

Primul aspect care trebuie menționat este că aceasta este o parabolă a Domnului Hristos și, ca atare, noi nu trebuie să clădim vreo doctrină pe seama detaliilor ei. În contextul capitolului 16 din Luca, Domnul Hristos îi mustră pe farisei pentru egoismul și zgârcenia lor față de cei săraci, pentru iubirea lor de bani (Luca 16:4) și, indirect, pentru desconsiderarea scrierilor lui Moise și ale prorocilor în privința acestui subiect (Deuteronomul 15:9 etc.).

În apelul făcut fariseilor de a-și reconsidera faptele, Domnul Hristos prezintă două parabole. Amândouă aceste parabole sunt controversate pentru cei ce citesc Scriptura superficial. În parabola ispravnicului necredincios (Luca 16:1-13), aparent, Domnul Hristos îi încurajează pe slujitori să fure de la stăpânii lor, un lucru care este cu totul contrar învățaturii generale a Scripturilor. La o citire mai atentă, ne dăm seama că Domnul Hristos de fapt nu îl laudă pe ispravnicul necredincios pentru că a furat de la stăpânul său, ci pentru că a dovedit înțelepciune în a găsi o metodă de a scăpa de pedeapsa cuvenită faptelor sale. Înțelepciunea aceasta este înțelepciunea Scripturilor: a face bine și a da

celor ce sunt mai puțin binecuvântați decât tine. Domnul Hristos spune aceasta în contextul în care se credea că cei bogați sunt binecuvântați de Dumnezeu, iar cei săraci sunt pedepsiți pentru păcatele lor prin sărăcia pe care Dumnezeu le-o trimitea.

A doua parabolă, pilda bogatului nemilostiv (Luca 16:19-31), prezintă aceeași învățătură într-un mod diferit. Dumnezeu a dat oamenilor binecuvântări pământești cu scopul ca ei, la rândul lor, să le împărtășească cu cei mai puțin privilegiați. Faptul că cineva opea pentru el însuși binecuvântările primite dovedea că persoana respectivă nu reflecta caracterul lui Dumnezeu și, în consecință, urma să fie judecat în categoria Diavolului și a demonilor și să-și piardă mântuirea (vezi de asemenea parabola judecății viitoare din Matei 25:31-46).

Zgârcenia și lăcomia erau categorisite ca fiind ceva teribil chiar între păgâni. Dar în timp ce iudeii în urma exilului babilonian împrumutaseră de la păgâni multe din concepțiile lor despre judecată, ei nu-și atribuiau de asemenea pedepsele prescrise pentru lăcomie sau zgârcenie. De aceea, Domnul Hristos folosește o parabolă pentru a accentua învățătura devenită universală, și anume că cei care nu au milă de cei săraci și cei ce sunt iubitori de bani vor avea de suferit consecințe veșnice.

Iată cum descrie Josephus Flavius, scriitor iudeu contemporan cu apostolul Pavel, concepția iudeilor din timpul său cu privire la judecata viitoare:

„Cu privire la Locuința morților, unde sufletele celor neprihăniți, ca și ale celor nelegiuiți, sunt ținute, trebuie neapărat să vorbesc. Această locuință a morților este acel loc în lume care nu este cu totul definit, o regiune subterană unde lumina lumii nu strălucește... în această regiune sălășluiesc sufletele și îngerii sunt repartizați ca fiind păzitorii lor și pedepsindu-i după faptele lor.

În această regiune există un anumit loc separat, ca un lac de foc care nu se stinge... Noi, iudeii, credem că la poarta acestei regiuni stă un înger puternic (arhanghel)... prin această poartă trec atât cei credincioși, care sunt luați de mâna dreaptă și sunt conduși cu imnuri de către îngeri special rânduiți pentru aceasta într-o regiune a luminii, în care cei credincioși stau de la întemeierea lumii... bucurându-se de întâlnirea cu părinții lor și cu cei sfinți pe care ei îi văd zăbindu-le încontinuu și așteaptă (împreună) cea odihnă și viață nouă veșnică în ceruri... Acest loc noi îl numim „Sânul lui Abraam”.

Dar în ce privește pe cei nelegiuiți, ei sunt trași cu forța spre stânga de către îngerii însărcinați cu pedeapsa... ei văd locul părinților lor și al celor

sfinți, în timp ce ei sunt pedepsiți; pentru că un abis adânc și mare este fixat între aceste două locuri, în așa fel că un om neprihănit care ar avea milă de ei să nu poată să-i ajute, și un om nelegiuit, chiar dacă ar fi suficient de curajos, să nu poată să-l treacă.

Aceasta este concepția despre Locuința morților (iad), unde sufletele tuturor oamenilor sunt ținute până la un timp potrivit, determinat de Dumnezeu, când El va aduce învierea tuturor oamenilor... în care voi, grecii, nu credeți...” (Extras din Discursul lui Josephus către greci cu privire la Locuința Morților (iad), după traducerea în engleză a lui H. Stebbing, D.D.)

Pentru cunoscătorii mitologiei grecești este ușor de observat influența pe care ocupația grecească a Palestinei a avut-o asupra iudaismului. Una dintre pedepsele comune în mitologia grecească era aceea de a sta într-un lac înconjurat de pomi cu multe fructe și a nu fi în stare nici să bei și nici să mănânci. În pedepsirea lui Tantalus, de exemplu, apa îi atinge bărbia, dar când vrea să bea, apa lacului scade fără ca el să poată bea nici măcar un strop; de asemenea, când vrea să se înfrupte din fructele pomilor din jurul lacului, pomii sunt ridicăți până la cer de un vânt puternic, și el rămâne încontinuu înfometat pentru veșnicie, deși apa și hrana sunt atât de aproape [vezi Apolodorus, Epitome 2, editat de James George Frazer].

Domnul Hristos nu aprobă nici pe departe concepțiile grecești care stăteau la baza concepțiilor fariseice cu privire la judecată și pedeapsă. Ca și în parabola ispravnicului necredincios, în această parabolă El Se folosește de orice mijloc posibil pentru a-i avertiza pe farisei de pericolul spiritual în care se aflau din cauza iubirii lor de bani. De fapt, de data aceasta, spre sfârșitul parabolei, Domnul Hristos face o deosebire clară între adevărul biblic cu privire la starea omului în moarte și ceea ce iudeii, sub influența filosofiei grecești, începuseră să creadă.

Iată câteva din aspectele cele mai importante care ne ajută la interpretarea corectă a acestei parabole:

a) Istoria parabolei este clădită pe concepțiile păgâne infiltrate în iudaism și nicidecum pe Scripturi. Iată câteva diferențe fundamentale:

În parabolă, bogatul suferă continuu de sete, în timp ce Biblia ne spune că morții nu știu nimic și dragostea, și ura lor „de mult au și pierit” (Eclesiastul 9:5,6; Psalmii 146:4).

- În parabolă, bogatul privește cu invidie la Lazăr, care se află „în sânul lui Abraam”, în timp ce în Scripturi ni se spune că cei ce se pogoară în groapă nu mai pot vedea pe niciun om (Isa-

ia 38:11). De fapt, nici măcar ochiul lui Dumnezeu, care vede totul, nu-i poate vedea pe cei ce se pogoară în groapă (Iov 7:21).

- Bogatul speră și apelează la mila lui Abraam pentru ușurarea suferinței sale, în timp ce Biblia spune că cei ce se pogoară în Locuința morților nu mai nădejdiesc nici măcar în credințioșia lui Dumnezeu (Isaia 38:18).
- Bogatul insistă ca Lazăr, care murise, să se ducă la rudele lui să le avertizeze, în timp ce Biblia ne spune că nu există comunicare reală cu morții și că cei ce comunică cu morții comunică de fapt cu demonii. Mai mult, după cum am văzut, pedeapsa pentru comunicarea cu duhurile morților era moartea.
- În contrast cu insistența bogatului ca cineva dintre cei morți să se ducă în casa tatălui său (v. 26-30), Abraam vorbește despre înviere (v. 31). Acesta este un indiciu clar al diferenței fundamentale între credința adevărată, reprezentată în parabolă prin Abraam („părintele credincioșilor”), și minciuna primară, diabolică a nemuririi sufletului.

b) Nu este la voia întâmplării faptul că Domnul Hristos folosește un nume real în această parabolă: Lazăr. Aceasta este singura parabolă în care El dă un nume personajelor sale. După cronologia biblică, Lazăr, fratele Mariei și al Martei, urma să învieze (vezi Ioan 11) și cuvintele Domnului Hristos urmau să se împlinescă în mod literar: „Dacă nu cred pe Moise și pe proroci, nu vor crede nici dacă va învia cineva din morți” (Luca 16:31). Prin respingerea Sfințelor Scripturi, ei se așezau pe ei înșiși sub influența demonilor până acolo încât urmau să respingă mărturia unică a unui personaj real, înviat din morți (Ioan 12:10,11). Odată ce au respins mărturia lui Lazăr, urmau să respingă mai departe și mărturia învierii lui Isus.

Învierea lui Lazăr, la care Domnul Hristos face aluzie în această parabolă (v. 31), urma să fie o ocazie unică pentru iudei să întrebe cum este pe tărâmul celălalt, cum este în Locuința morților. Cel mai probabil mulți l-au întrebat și răspunsul lui a fost simplu: „Nu știu nimic; știu doar când am fost trezit de glasul lui Hristos.” Lazăr nu a avut ce spune, pentru că el nu existase sub nicio formă din clipa morții până în clipa învierii sale. Învierea lui Lazăr în sine era o repudiere a concepției iudaice despre starea omului în moarte: nu a existat un suflet/spirit al lui Lazăr după moarte, un spirit care să se ducă în iad sau în rai („sânul lui Abraam”).

Dr. Paul Boeru este pastor în Australia.

ÎNVIEREA LUI LAZĂR ÎN SINE ERA O REPUDIARE A CONCEPȚIEI IUDAICE DESPRE STAREA OMULUI ÎN MOARTE: NU A EXISTAT UN SUFLET/SPIRIT AL LUI LAZĂR DUPĂ MOARTE, UN SPIRIT CARE SĂ SE DUCĂ ÎN IAD SAU ÎN RAI („SÂNUL LUI ABRAAM”).

SĂ CONTINUĂM LECTURA!

A. Citim capitolele 1 Cronici 1-29; 2 Cronici 1-30. Citind aceste pasaje, vom rezolva corect următoarele provocări:

1. Ce rudă era David cu Boaz?

- Era fiul lui;
- Era strănepotul lui;
- Erau vecini.

2. Cum a murit Saul?

- A fost ucis de filistenii;
- A fost ucis de slujitorul lui;
- S-a sinucis cu propria sabie.

3. Cine a avut inițiativa de a construi un Templu pentru Domnul?

- Solomon;
- David;
- Dumnezeu.

4. Ce a cerut Solomon de la Dumnezeu, în visul lui?

- Măreție;
- Sănătate;
- Înțelepciune.

5. Care împărăteasă i-a făcut o vizită oficială lui Solomon?

- Împărăteasa Egiptului;
- Împărăteasa din Seba;
- Împărăteasa Babilonului.

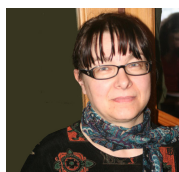
6. Care împărat a dărâmat și a ars Casa Domnului?

- Nebucadnețar;
- Darius;
- Cir.

B. Fiii lui David – completează spațiile de mai jos:

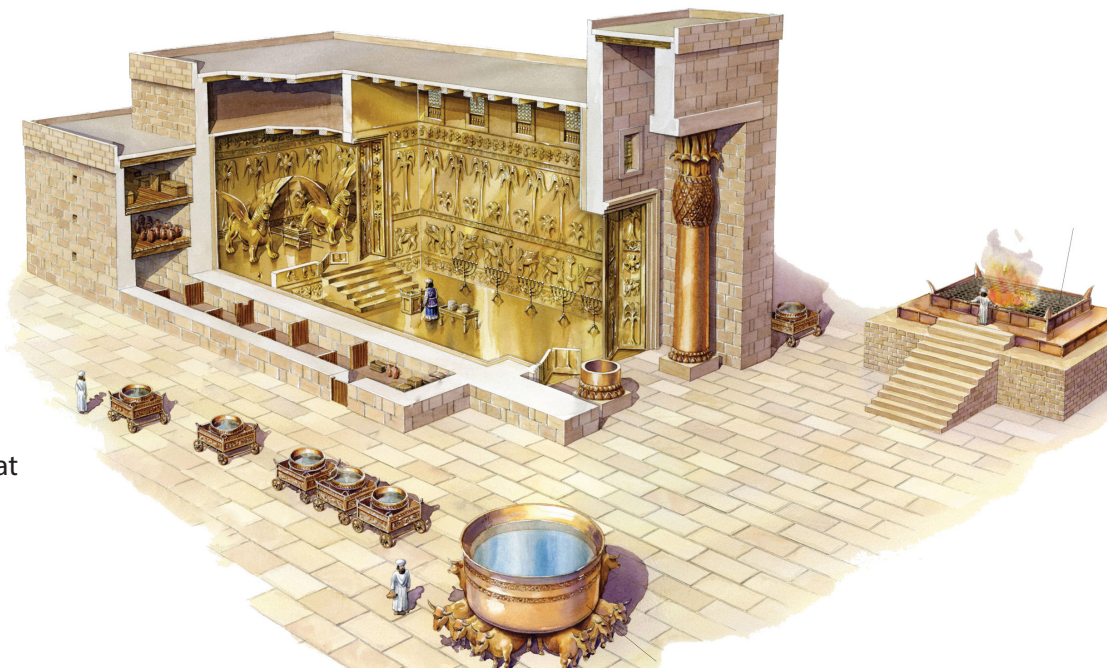
- Al doilea fiu născut la Hebron;
- Al patrulea fiu născut la Hebron;
- Al patrulea fiu născut la Ierusalim;
- Al treilea fiu născut la Hebron.

1									
3									
4									

**MIELOSEII
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Răspunsuri: 1. A. 1. b) 1 Cronici 2:12-15; 2. c) 1 Cronici 10:4-5; 3. 1 Cronici 17:1-4. c) 2 Cronici 1:10; 5. b) 2 Cronici 9:1; 6. a) 2 Cronici 36:18-19. B. 1. Daniel; 2. Adonia; 3. Solomon; 4. Absalom (1 Cronici 3:1-9)

E TIMPUL ... ... NU PENTRU VACANȚĂ

E timpul..., dar nu pentru vacanță! E timpul pentru pregătirea „din timp” de a trăi pe deplin în Împărăția lui Dumnezeu și, cât mai mult posibil, *acum* și *aici*, nu doar în viitor. Viziunea de a trăi acum și pentru totdeauna în sfera voii efective a lui Dumnezeu solicită nașterea „de sus” (2 Petru 1:4, 1 Ioan 3:1-2), urmată de acceptul zilnic de a-L lăsa pe El să coloreze viața noastră de pe pământ, prin implicarea în viețile celor pe care îi vrem cu noi în Împărăția Lui.

Pentru vara aceasta, reperul așteptătorului ar trebui să fie principiul „*ce este cel mai bine* în fiecare situație, nu doar *ce este bine*”. Prea adesea, *ce este bine* este dușmanul a *ce este cel mai bine*. „Enoh stătea în așteptare înaintea lui Dumnezeu și se ruga să cunoască mai bine voia Lui, ca să o poată aduce la îndeplinire.” (Ellen G. White, *Adevărul despre îngeri*, p. 66).

Mai mult ca niciodată, suntem chemați ca slujirea noastră să fie deplină, credincioasă și autentică.

Timpu este scurt. Dimineața izbăvirii se apropie. Se ivesc zorile. Cine va auzi apelul de urgență (112 solicit Salvare = caut mântuire) strigat de muribunzii ultimei generații? „Oricare ne-ar fi chemarea, creștini fiind, avem de îndeplinit o lucrare, aceea de a-L face cunoscut lumii pe Hristos. Noi trebuie să fim misionari, având ca principala țintă, câștigarea de suflete la Hristos.” (Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. VI, p. 427)

...pentru a ne face prieteni

Cine se gândește la iubirea lui Dumnezeu și o înțelege este nerăbdător să arate dragostea față de aproapele. Doar în felul acesta putem vorbi în mod credibil despre Cel care a venit pe acest pământ din iubire pentru noi ca să ne salveze.

Unii oameni au slujbe bine plătite, alții au conturi cu multe zerouri, dar, dincolo de toate acestea, oamenii au nevoie de prieteni. O definiție a cuvântului „prieteni”? Acel om care vine când toată lumea pleacă. Noi să fim acel prieten care „iubește oricând, și s-a născut ca frate pentru nevoie” (Proverbele 17:17), mereu aproape. Aceasta ar pre-

supune o atmosferă de sinceritate, deschidere, acceptare fără discriminare și multă rugăciune.

E.M. Bounds susține că „oamenii sunt metoda lui Dumnezeu” de evanghelizare. Niciuna din metodele noastre nu va da rezultate până când nu vom avea oameni plini de Duhul Sfânt și dedicați planului Său. Fii prietenul Lui, și inevitabil vei ști cum să te împrietenești și cu alții! Vei alerga și tu la fratele tău *Simon* strigând: „L-am găsit pe Mesia” (Ioan 1:41).

...să fii unul din cei 7 000

F. Laubach remarcă: „Planul simplu al lui Hristos pentru câștigarea întregii lumi este ca fiecare persoană pe care o atinge să fie suficient de magnetizată de dragoste pentru a-i atrage pe ceilalți” (Franck Laubach, *Man of Prayer*, p. 150). Arată dragoste, și deja ai făcut mult! Spune adevărul chiar dacă ești singur, și Dumnezeu a biruit. Rămâi umil, și Dumnezeu te va înălța. Și, când crezi că ești singurul rămas, ascultă glasul lui Dumnezeu: „Mi-am păstrat 7 000...” (1 Împărați 19:13-18). Unde sunt, Doamne, cei 7 000 care ți-au rămas credincioși, care se roagă, care vor veni în ajutor? E timpul să îi chemi.

E timpul ca Evanghelia să fie auzită din 7 000 de glasuri. E timpul ca biserica să vadă 7 000 ca Ilie Tișbitul și e timpul ca lumea să îi asculte. Este timpul să fii unul dintre cei 7 000. Este nevoie de tine. „Pe El trebuie să-L întrebăm: Cum mi-aș aduce cel mai bine contribuția?” (Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. VII, p. 45)

Dacă tot ai spus „da”, ca implicare în Anul misionar 2017-2018, rugămintea este să porți cu tine această floare rară numită Autenticitate. Este valoarea fundamentală asumată de Biserica Adventistă din România nu doar pentru următoarea perioadă. Asemenea psalmistului, să deschidem larg cămările inimilor noastre înaintea ochiului atoatevăzător, spunând: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei” (Psalmii 139:23,24). ■

ȘTEFAN TOMOIAGĂ
PREȘEDINTE

UNIUNEA ROMÂNĂ

✉ stefantomoiaga@adventist.ro
☎ +40 745 774 064

🏠 Voluntari, Str. Erou Iancu Nicolae
Nr. 38-38A, 077190, Ilfov, Romania

și EDUCAȚIE ' VIATA ' ȚĂ

ADMITERE
ÎNSCRIERI 2017

"În sensul cel mai înalt,
lucrarea de educație
și lucrarea de răscumpărare
sunt una, pentru că
nici în educație,
nici în răscumpărare
nimeni nu poate pune
o altă temelie
decât cea care a fost pusă
și care este Isus Hristos"

(1 Corinteni 3, 11) - E. G. White. Ed. 30

ITA 12-17 IUL / 7-20 SEP

SPS 12-17 IUL / 28 AUG - 7 SEP

Teologie adventistă
pastorală

Asistență
socială

Pedagogia
învățământului
primar
și preșcolar

Școala Postliceală Sanitară
"Doctor Luca" Cernica

021 369 53 50 / 0744 685 123
institutadventist.ro